

ΜΗΧΑΛΝΕΖΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΓΓΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὄδος Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὰ ὑπουργικὰ διατελοῦσιν εἰς πλήρη ὄργην. Ἀφοῦ καὶ ὁ Βασιλεὺς πλέον ἀνεκατώθη. Οἱ ὑπουργοὶ εἶναι πιασμένοι μαλλιά με μαλλιά. Ὁ « Ἀσμοδαῖος » πιστεύομεν ὅτι θὰ ἔχη αὔριον εἰκόνα. Πόλεμος Ράλλη καὶ Τρικούπη, πόλεμος Τρικούπη καὶ Ρούφου. Ὁ τελευταῖος κάμνει τὸν ἄρρωστον ἐπίτηδες· δὲν πατᾶ οὔτε εἰς τὸ ὑπουργεῖον οὔτε εἰς τὰ συμβούλια· ὁ βασιλεὺς ἀναχωρῶν ἠθέλησε νὰ φέρῃ εἰρήνην νομίζομεν ὅτι δὲν τὸ κατώρθωσε. Καὶ τότε λοιπὸν πῶς ἀναχωρεῖ ; Ἀφοῦ δὲν ἀφίνει κυβέρνησιν ὀπισθὲν του ; Λέγεται μάλιστα ὅτι ὁ κ. Τρικούπης μεταβάς παρὰ τῷ βασιλεῖ πρὸ ἡμερῶν τῷ εἶπεν νὰ μὴν ὑπογράψῃ διατάγματα τοῦ κ. Ρούφου. Εἶναι κατάστασις λοιπὸν αὐτῆ ;

Αὐτὰς τὰς διαψεύσεις τὰς ἐπισήμους ἢ « Ἐφημερίς » νὰ τὰς ἀφήσῃ· μπορεῖ νὰ εἶναι ὑπουργικὴ· τοῦτο δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ μὴν ξεύρῃ ἐνίοτε τί τῆς γίνεται· διότι ἀκριβῶς πολλάκις οἱ φίλοι γνωρίζουν ὀλιγώτερα ἀπὸ τοὺς μὴ φίλους· ὅσα λοιπὸν γράφει περὶ διαδοχῆς τοῦ κ. Ἀζελοῦ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας ὅτι ἦσαν ἀνυπόστατα ἦσαν πολὺ ὑποστατά· ὁ κ. Ἀζελοῦ μπορεῖ νὰ τῆς εἶπῃ ὅ,τι θέλει, ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας συνεζητεῖτο καὶ συζητεῖται μεταξὺ Τρικούπη καὶ Ράλλη, ὁ δὲ κ. Τρικούπης ἐπέμενε εἰς τὰς συμπαθείας του πρὸς τὸν κ. Ἀζελοῦ. Τοῦτο ἐγράψαμεν ἡμεῖς, τοῦτο ἦτο τὸ ἀληθές· καὶ αὐτὰ τὰ δοκτορικὰ ἀποφθέγματα τῆς « Ἐφημερίδος » μᾶς συγχωρεῖ νὰ τῆς ποῦμε ὅτι εἶναι ὀλίγον γελοῖα.

Ὁ Βασιλεὺς χαριέστατα ἤπλωσε τὴν προστατευτικὴν του χεῖρα ἐπὶ ἓνα υἱὸν τοῦ ποιητοῦ Συνοδικοῦ, τὸν Νικίαν του, ἀξιολογωτάτην ἀνήσυχον φύσιν ὑπισχυομένην πολλὰ, καὶ τὸν ἔκαμεν ὑπότροφόν του ἐπὶ πενταετίαν εἰς ἓν ἐδῶ ἐκ τῶν καλλιτέρων λυκείων. Ἡ ἐπιθυμία του ἦτο νὰ τὸν κατατάξῃ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, ἀλλ' ἡ ἡλικία δὲν τὸ επέτρεπε. Καὶ πάλιν κατὰ τὴν ἀκρόασιν ἧς ἔτυχεν ὁ κ. Συνοδικός, ὁ Βασιλεὺς τὸν διεβεβαίωσε περὶ τῆς ἀγά-

πης του, καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν ἀθῶαν ἰησοῦτικὴν ἐκέννη ἀφέλειαν τοῦ εἶπε πῶς τὸν ἔχει σὰν τὴν καρδιά του, λαβῶν μάλιστα θάρρος νὰ τὸν ἐρωτήτῃ πῶς τὸν ἀγαπᾷ ὡς Συνοδικὸν ἢ ὡς ποιητὴν, καὶ τοῦ Βασιλέως φιλομειδῶς ἀπαντήσαντος, ὅτι καὶ ὑπὸ τὰς δύο ιδιότητάς του, διαβεβαίωσαντος, μάλιστα ὅτι ἐδιέβασε καὶ τὰ « Βέλη » του καὶ τὸ ποιημάκι του γιὰ τὴν Βασιλισσά μας· Ἡ ὁποία Βασιλισσα, ὡς γνωστὸν, ἔχει πάλιν ὑπότροφον ἓνα κορίτσι τοῦ Συνοδικοῦ, διότι ὁ ποιητὴς τῶν Βελῶν εἶνε πλούσιος εἰς παιδιὰ καὶ εἰς στίχους, μόνον εἰς τάλληρα δὲν εἶνε πλούσιος, τὰ ὁποία τάλληρα, τί διάβολο ! κατὰ τὴν γνώμην του ἔπρεπε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ βιβλία του !

Ὁ Βασιλεὺς ἐξέδραμε πρῶτῃ πρῶτῃ ἡμέρῃ καὶ ἐπέστρεψε βράδῃ βράδῃ εἰς Τατοῖ, μαζὺ μετὰ τὰ παιδιὰ καὶ μαζὺ μετὰ τὴν κυρίαν Κερ καὶ τὴν ἐξωτικῆς καλλονῆς δεσποινίδα Κερ, ἐκείνην ποῦ διευθύνει καμιά φορὰ τ' ἀμαξάκι.

Δὲν χαλοῦν τὸν κόσμον αἱ δημοτικαὶ καὶ βουλευτικαὶ ἐκλογαί, ἀλλὰ καὶ αἱ ἡγουμενικαὶ, ἀν καὶ αὐτῆ, περὶ ἧς θέλομεν γράψαι, ἐχάλασε μύταις ἀντὶ κόσμου.

Δύο κόμματα ἐπάλαισαν ἐν Ἀμοργῷ διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, τὸ τοῦ κ. Νομικοῦ καὶ τὸ τοῦ κ. Συνοδικοῦ, ἀμφότερα μετροῦντα τὰς ψήφους ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ τελευταίου τοῦ ἔλειπε μία ψῆφος, διότι ἡ ψῆφος αὐτῆ εἶνε τώρα κληθήσῃ ἐπὶ πενταετίαν, καὶ ἔπρεπε νὰ σκωθῇ ἢ ἀγία ψῆφος—ἐβδομηκοντούτης γέρον, πᾶτερ Κύριλλος,— καὶ ἐσκηώθηκε, τεθεὶς ἐπὶ δύο σανίδων, μετακομισθεὶς διὰ μέσου δυσβάτων βράχων εἰς τὸν πρὸς ἄν ἄρον, ἐνῶ ἡ διάβασίς του ἐμήρωνε τὸν ἀέρα διὰ γεροντικῶν εὐωδιῶν, διότι ὁ ἀνθρωπος τοὺς τῶπε, θὰ τὸν σκώσουν, ἀλλὰ ἔχουν νὰ τραβήξουν.

Καὶ δὲν περιορίσθη τὸ κακὸν μόνον εἰς τὸν δρόμον, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἐγένετο ἡ ψηφοφορία, καὶ ὀλίγου δεῖν ν' ἀφήσουν τὴν ψηφοφορίαν καὶ νὰ πάνε οἱ ἀνθρωποὶ ἐξῶ ν' ἀναπνεύσουν.

Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ;

Τὰ δύο κόμματα ἤλθαν εἰς ἰσοψηρίαν ! Ἴδου τί γίνεται !

μέ τὰ μοναστήρια, τὰ ὁποῖα δὲν ζεύρομεν τί τὰ φυλάμε καὶ δὲν τὰ δημεύομεν ὅλα ;

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν *Κανονισμὸν τοῦ Συλλόγου τῶν Νέων ἢ Βελτιώσις* ἐν Πάτραις, περὶ τοῦ ὁποῖου τόσον εὐφύμως καὶ εὐγλωττως ὠμίλησε καὶ ὁ βουλευτὴς Πατρῶν κ. Κοντογούρης κατὰ τὴν λογοδοσίαν του. Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου ἀναγράφεται ἂν διὰ φιλολογικῶν καὶ κοινωνικῶν ὀμιλιῶν καὶ συζητήσεων προσγγινομένη ἠθικὴ καὶ διανοητικὴ *Βελτιώσις*. καὶ τὸ ὄνομα δεικνύει μετριοφροσύνην καὶ ὁ σκοπὸς σεναίσθησιν τῶν ἐπιχειρησάντων ταιούτων ἠθικὸν ἀγῶνα καὶ ἢ νεολαία τῆς πρώτης ἐπαρχιακῆς πόλεως, ἔχει ἀνάγκη νὰ ὑψωθῆ εἰς ἀτμοσφαῖραν ἄλλην παρὰ τὴν καθ' ἡμερῶν χυδαίαν ἢ ἐνθουσιώδη ἄκαρπον, φροντίζουσα νὰ πληθύνῃ τὰς γνώσεις τῆς καὶ νὰ ἐξευγενίσῃ τὸ ἦθος τῆς· χαίρομεν πολὺ διότι ἐκ τοῦ πρώτου ἀρθροῦ τοῦ Κανονισμοῦ οὐδὲν ἄλλο προσόν πρὸς ἐγγραφὴν τινος ὡς μέλους αἰτεῖται εἰμὴ κοσμιότης. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀδάμας πάσης ἀληθινῆς νεολαίας· ἥτις εἶναι ἡ ἀνοιξὶς τοῦ βίου καὶ πᾶσα ἀνοιξὶς εἶναι σεμνή. Ἄς ἐπιδοθῶσι λοιπὸν εἰς τὸν κόσμον τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ οὐχὶ τῶν ξηρῶν καὶ ἐνίστη ἐν τῇ ἀπομονώσει των διαφθειρόντων νομικῶν, καὶ ἂς προσπαθήσωσιν ἀκόμη νέοι ὄντες νὰ ᾧσιν ἄνδρες νέοι.

Ἐξεφύτρωσε πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸν Πύργον τοῦ Παρασκευαίου ἢ μάνα τῶν Ἀρκεταίων καὶ σύζυγος τοῦ γέροντος τῶν καταδικασμένων εἰς θάνατον βεβαίως ἄθῶν ἢ τοῦλάχιστον μὴ ἀποδεδειγμένων ἐνόχων, ὅπερ ἐπίσης εἶναι φθερόν ἐγκλημα εἰς ὃ ὑπέπεσεν ἡ δικαιοσύνη. Φέρει μαζὺ καὶ τὸ δεκάετες παιδί τῆς, ἓνα συμπαθητικώτατον φουστανεύ-

λόπουλο, ὅπερ οἱ παράνομοι καὶ αὐτὸ εἶχαν προφυλακίσει. Καὶ τώρα ἐμεινεν ἰστὴ ράχη τῆς ἢ νύφη τῆς, ἢ γυναῖκα τοῦ Δήμου μετὰ τὰ δύο παιδιὰ τῆς καὶ ἡ πεθερὰ τῆς ἐννενηντα χρονῶν. Ἔρχεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς, τὸ ἓνα τῆς ἀπέθανε ἐντὸς τῆς φυλακῆς—τρεῖς ἄνθρωποι καταδικασμένοι εἰς θάνατον, ἐξ οὗ ὁ εἰς ἀπέθανε εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ νὰ ἦναι ἄθῶοι—ἔρημη ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ βίό τῆς, 304 γίδια διαλύθηκαί, τῆς τὰ ἐκλεψαν ἀπλαθῆ οἱ ζωοκλόποι, ἂν δὲν πιστεύετε στεῖλτε νὰ ἐξετάξετε, καὶ κλαίει ἐπιφρονούσα : Εἶναι ἀδικία σ' ἐμένα τὴν κακομοῖρα. ὦ ! Ἑλλάς ! ὦ ! Τουρκία !

Κομψότατον μυθιστορημα ἐκ τῶν τοῦ Χαλεβῆ θ' ἀρχίσῃ πάλιν νὰ δημοσιεῖται ἢ *Ἑστία* ἀπὸ αὐριον, τὸν Πάτερ Κωνσταντῖνον, μυρίζοντα θυμᾶρι οἰκογενειακῆς πιήσεως καὶ λουλουδιζόντα ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα καὶ πολλαῖς ἐμορφῆς ὕφους καὶ πλοκῆς. Κατωτέρω ὁ ἀναγνώστης βλέπει πλείους λεπνομερεῖας ἐν τῇ περι τούτου ἀγγελίᾳ. Τὸ αὐριανὸν δὲ φύλλον τῆς *Ἑστίας* θὰ ἦνε ἐκτάκτως ὠραῖον, διότι πλὴν τοῦ νέου γοητευτικοῦ μυθιστορηματός θὰ ἔχη καὶ τὸ *Ἔτος Χίλια* τοῦ Ἀννίου καὶ ποίημα τοῦ Σουρῆ τὰ *Καρόνια*.

Πολύτιμον νεωτερισμὸν εἰσάγει ἢ *Ἑστία* προκηρύττουσα ἐν τῷ αὐριανῷ τῆς δελτίῳ «*Διαγώνισμα πρὸς συγγραφὴν ἑλληνικοῦ διηγήματος*», καὶ τιθεῖσα ἄθλον τριακοσιδραχμὸν διὰ δέκα σελίδας τῆς *Ἑστίας* τὸ ὀλιγώτερον. Τὸ διαγώνισμα θὰ παροτρύνῃ πολλοὺς τῶν νεαρῶν ἰδίως συγγραφέων μας εἰς τὸ νὰ βαπτίσωσι τὸν δημιουργικὸν των κάλαμον εἰς διαυγέστερα ἑλληνικώτερα νάματα, ζετινάσσοντες ὀλίγον τὸν παρισινὸν κονιορτὸν τὸν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐξ ἡλε-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 478)

— Μάλιστα, μητέρα μου.
— Ἄ ! ἀχάριστος, ἀχάριστος !
— Ἀλλὰ γνωρίζετε καλῶς ὅτι σὰς ἀγαπῶ.
— Ὅμιλεῖς περὶ εὐτυχίας σου, καὶ ἡ εὐτυχία ἢ δική μου Ἐρριέττη ! Ἄ ! κόρη μου, κόρη μου, παράδοξος εἶνε ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ ν' ἀγαπᾷς τὴν μητέρα σου ! . . . Ἀλλ' ὄχι, ἀδύνατον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλεις νὰ κάμῃς, εἶνε ἐξαψίς, ὑπερβολὴ φαντασμοῦ ἀσθενοῦς παιδιοῦ.
— Ἀγαπητὴ μου μητέρα, ἀκουσον μου εἰς σέ, ἥτις τοσοῦτον μετ' ἀγάπης, δὲν θέλω νὰ ψευσθῶ, οὐχὶ ἐκ κλίσεως, θέλω νὰ ἀσπασθῶ τὸν μοναχικὸν βίον, ἀλλ' ἔχω ἀνάγκη νὰ παρκαλέσω, ν' ἀποχωρήσω τοῦ κόσμου. Πιστεύσατέ μοι, μητέρα μου, δὲν δύναμαι νὰ ἦμαι εὐτυχῆς, δὲν δύναμαι

νὰ ζήσω ἢ ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεόν, ἀφοσιωμένη καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὴν θρησκείαν.
— Καὶ αὐτὸ μόνον νομίζεις ὅτι εἶνε τὸ καθήκόν σου ! Ἀποῦ ἐγενόμην ἢ δυστυχέστερα τῶν συζύγων, θέλεις νὰ καταστῶ ἢ δυστυχέστερα τῶν μητέρων ! Χάριν σου, ἕκαμα ὅλας τὰς θυσίας, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀνταμοιβή μου ! . . . Ὁ βίος μου ἦτο καταβεβλημένος, ἐμπροσθεν τῆς κοιτίδος σου ἤντηλα τὴν δύναμιν τῆς ἀπαρνήσεως καὶ τῆς ἀφροσύνης· οὐδὲν πλέον ἔχουσα νὰ ἐλπίζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἤλπισα διὰ σέ· εἶχον νὰ ἐκπληρώσω νέον καθήκον, νὰ ἐργασθῶ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Γνωρίζεις πῶς σὲ ἀνέθρεψα, γνωρίζεις ὅτι σοῦ ἔδωσα ὅλην τὴν τρυφερότητα τῆς μητρικῆς μου καρδίας ! . . . Καὶ ὕστερον ἀπὸ τόσας πληγὰς τῆς καρδίας μου, σὺ, κόρη μου, τέκνον τῆς ψυχῆς μου, τελευταία μου ἐλπίς, ἐρχεσαι ν' ἀνοιξῆς ἐν τῇ κατεσπαργμένη μου καρδίᾳ νέον τραῦμα τρομερώτερον ὅλων τῶν ἄλλων ! . . . Ὁ ἀδελφός σου γνωρίζεις, δὲν μοῦ ἀνήκει, δὲν ἔχω παρὰ σέ, σὲ μόνον. . . Καὶ θέλεις νὰ μετ' ἐγκαταλείψῃς. . . ὦ ! Τὸ τοιοῦτον σημαίνει, ὅτι δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκη τῆς μητρὸς σου, ὡς νὰ μοὶ λέγεις· πήγαινε, δυστυχῆς γύναι, πήγαινε ν' ἀποθάνῃς.
— ὦ ! εἶπεν ἡ νεῆνις κύπτουσα μέχρι τοῦ ἐδάφους.
— Ἄ ! ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Δεσιμαίξ διὰ φωνῆς πεπιεσμένης, ἐνόμιζα ὅτι θὰ εὕρισκον πλείονα εὐγνωμοσύνην ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ τέκνου μου. Εἶνε κακὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θέλατε νὰ κάμῃτε, Ἐρριέττη, μάλιστα, εἶνε πολὺ κακόν.

κτρισμοῦ καὶ ἐλλείψεως ἐθνικωτέρας ἀτμοσφαιρας ἐπικαθήμενον τῶν γραφίδων ὄλων μας. Καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν μετὰ τὸ διαγώνισμα αὐτὸ ἐν καὶ μόνον κομψὸν ἐλληνοθήτες ἔργον—τὸ βραβευθὸν—ἀλλὰ βεβαίως καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀνθαμιλλῶνται μετ' ἐκεῖνο, καὶ ἴσως θὰ ἦνε ἐν πᾶσιν ἰσάξια, ἂν μὴ καὶ ὑπέρετρα, ἐκ μιᾶς ἢ ἄλλης πλευρᾶς, διότι προκειμένου περὶ ἐκλογῆς ἔργων συγγραφέων ἴση φέρ' εἶπειν δυνάμει δὲν θὰ ἐπικρατήσουν φετράδες ἀπόλυτοι καὶ ἀλύγιστοι κανόνες, ἀλλὰ ἀπλούστατα γοῦστο τριῶν ἀνθρώπων, τὸ ὅποιον μπορεῖ καὶνὰ μὴ συμφωνήσῃ πρὸς τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ τριακοσίου ἢ γιλίων ἢ καίτριων μόνον αἰσθανομένων τὸ καλὸν ἴσως ἰσχυρότερον παρ' ἐκείνους. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἂν θρωποὶ ἐσονται ὁ κ. Ροῦδης ὡς κλασικός, ὁ κ. Λάμπρος ὡς ἱστορικός καὶ ὁ κ. Πολίτης ὡς Ἑλληνας. Συγχαίρομεν ἐγκαρδίας τὴν διεύθυνσιν τῆς *Ἑστίας* ἥτις πράγματι εἶνε διεύθυνσις, καὶ ὄχι διευθυντή, δηλαδὴ θῆλεια, παραγωγός, δημιουργικὴ, ἐνθουσιώσπ διὰ τὸ καλόν. Τῇ συγχαίρομεν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΛΙΚΕΙῳ

Μαριγῶ Κωνσταντινίδου, ἢ ἐνάγουσα, ἐκ Νάξου, κόρη ὡς 18 ἐτῶν, ἢ καὶ ὡς 16, κατὰ τὸ λέγειν τῆς, πολὺ νόστιμος, ζαχαρωμένη, ξευπνος, ζωηρὰ, σ κ ε ρ τ ζ α, ἐπιτηδευομένη τὴν φωνῆς τῆς τῶν ὁποῖαν θέλει ἑλληνοῦσαν, ὑπέρτερα τὴν ἐπιστήμην.
Οἱ κατηγορούμενοι, Γεώργιος Ἀρβανίτης, 32 ἐτῶν, Κωνσταντῖνος Ροδοκάλης, 22 ἐτῶν, ἀμαξηλάται τὴν ἐπιστήμην. Τὸ παρελθὸν θέρος ἐπέστρεφον αἱ οἰκογένειαι Δράκου καὶ

Σαρόγλου ἐκ ταξειδίου ἐκ Πόρου· εἰς τὴν πρώτην ἦτον ὑπηρέτρια ἢ Μαριγῶ· αἱ κυρίαὶ ἐτράθησαν μετ' ἀμάξιν· τὰς δὲ ὑπηρετριάς ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὸν ἀμαξῶν Ἀρβανίτην, κομπαρόν τῆς κυρίας Σαρόγλου.
Ἦτο βράδυ. Ὁ Ἀρβανίτης—ἔχων μαζὺ του καὶ τὸ μικρὸ παιδί του—παίρνει τὴν Μαριγῶ καὶ ἀντὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, ὅπου ὁ οἶκος τῆς δεσποίνης τῆς, τὴν διευθύνει κατὰ τὴν Πλατεῖαν Ἐλευθερίας. Ἡ Μαριγῶ διαμαρτύρεται, καὶ θέλει νὰ βγῆ ἐκεῖ, σὸ σπῆτι μιᾶς γνωριμίας, μαμμῆς τὴν ἐπιστήμην. Ὅπου καὶ καταβαίνει.
Ἦτοιμάζοντο νὰ κοιμηθῶν· ὅταν ὁ Ἀρβανίτης—ὁ ἀμαξῶς—κυτᾶ τὴν πόρτα νὰ πάρῃ τὴν Μαριγῶ· διότι ἡ κυρία Δράκου ἐβαλε κλήτορας τῆς ἀστυνομίας καὶ τὴν ζήτησε.
Νὰ πάγῃ, νὰ μὴν πάγῃ, νὰ πάγῃ. Πηγαινε.
Εἶχε μαζὺ ὁ Ἀρβανίτης καὶ τὸν νεανίαν συνάδελφον Ροδοκάλην.
Ἀπὸ τοῦ Οὐρανίου Κήπου στρέβει κατὰ τὸν Ἑλαιῶνα καὶ εἰς τὸ δάσος—ἐν τῇ σκοτίᾳ—ὑπὸ τὸ ἐγκληματικὸν φῶς τῆς σελήνης καὶ τὰ ἄλλα μυθιστορικὰ τερτίπια—ἀφαιροῦν οἱ κύριοι ἀμαξηλάται τὰ ἀνθη τῆς λεμονιάς τῆς δροσᾶτης Μαριγῶς.
Μετὰ τὸ δρέψατε ἀνθη ἐρασταί, ἐπάνοδος.
Κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Ἀκροπόλεως ἢ Μαριγῶ ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἀμάξι, ἐζήτησε βοήθειαν καὶ ἐφώναζεν ὅτι τὴν ἐβίασαν.
Ὁ εἰς τῶν δραστῶν συνελήφθη ἀμέσως· ὁ ἄλλος ἐφυγοδίκησε καὶ συνελήφθη μετὰ τρεῖς μῆνας.
Ἡ δίκη τὸ πρῶτ' διεκόπη ἐλλείψει ἐνὸς μάρτυρος τῆς ὑπερασπίσεως, τοῦ παιδιοῦ τὸ ὅποιον εἶδε τὴν Μαριγῶ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ τὸ ὅποιον βρέθηκε κρυμμένο ἰς τὸ Φάλλερο μέσα σὲ τρία ἀρνιά ἀρνιάκὰ ντιμένο καὶ αὐτό.
Ἐν τῇ δίκῃ, ἥτις θὰ γίνῃ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, θὰ

τας ὀφθαλμοὺς, ἐνθουσιασμένην ἐπὶ τῆς κοιτίδος ροδοπαρείου παιδιοῦ κοιμωμένου ;
Ἐρριέττη, τέκνον μου, ἐὰν ἀγαπᾷς, εἰπέ μοι, καὶ προθύμως θ' ἀνοιξῶ τὰς ἀγκάλας μου εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ σ' ἀγαπήσῃ ! . . . Ἴσως εἶνε πτωχὸς, ἐξ ἀσῆμου οἰκογενείας. . . Ἀδιάφορον ! Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι δὲν ἀπαντῶνται εἰς τὰς μεγάλας αἰθουσας, δύναται νὰ εὔρῃ τις τοιοῦτους καὶ ὑπὸ τὴν στέγην καλύβης ! . . . Ἐρριέττη, δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, αἵτινες θεωροῦσι τὴν πενίαν ὡς ἐλάττωμα· δικαιοῦσαι νὰ ἐκλέξῃς τὸν μνηστῆρά σου.
— Δὲν ἀγαπῶ, μητέρα μου, δὲν ἀγαπῶ, ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις ἀπελπισ.
— Ἄ ! ὁ τόνος τῆς φωνῆς σου διαψεύδει τοὺς λόγους σου.
— Δὲν θέλω ν' ἀγαπήσω, μητέρα μου, δὲν θέλω ν' ἀγαπήσω ! Τὸ μοναστήριον, τὸ μοναστήριον !
Ἡ δυστυχῆς κόρη συνέστειλε σπασμωδικῶς τοὺς βραχίονας.
Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκρούσθη ἡ θύρα τῆς αἰθούσης.
Ἡ Ἐρριέττη ἠγέρθη ζωηρῶς.
Ἡ βαρόνη ἀπέμαξε μετὰ σπουδῆς τὸ πρόσωπόν τῆς διὰ ρινομάκτρον καὶ μετέβη μόνη νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, δίδουσα οὕτως εἰς τὴν θυγατέρα καιρὸν νὰ συνέλθῃ.
— Κυρία βαρόνη, εἶπεν ὁ ὑπέρτης, ἓνας κύριος, ἓνας ξένος ζητεῖ νὰ ὀμιλήσῃ τὴν κυρίαν βαρόνην.

έξετ' αψη αν η λεμονιά ητο εις το ανθος της η ειχε δώσει καρπόν.
Μέγας Ιατροδικαστής των έσπεροειδών παρίσταται ο φίλος κ. Ζωγιάς

ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΣΥΡΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Δέν έλησμήνησαν -- η αν έλησμήνησαν τοις το ένθυμιζω -- οί αναγνώσται του «Μη Χάνεσαι», ότι κατά τον παρελθόντα Αύγουστον, αντί να τοις παράσχω προς ανάγκωσιν τά θαύματα της Παραγίας τοις έδώρησα τά θαύματα των χωροφυλάκων.

Επρόκειτο περί τινος αναίρεσεως γενομένης έν Πάρω κατά την πανήγυριν της Έκατονταπυλιανής υπό χωροφυλάκων.

Χθές η υπόθεσις αυτή έδικάσθη ένώπιον του ένταύθα Κακουργιοδικείου, διαρκέσασα μέχρι της 7 ώρας π. μ. της σήμερον. Δύναμαι να σας παράσχω τινάς λεπτομερείας επ' αυτής, αν μοι υπόσχεσθε να μη φριξήτε.

Κατηγορούμενοι τέσσαρες. Είς ύπονωμοτάρχης, Δρίτσας, και τρεις χωροφυλάκες, Τσουκαλάς, Βαλσαμάκης και Φραγκουλάκης. Οί μάρτυρες ήσαν τέσσαρες, η μάλλον είς, η μάλλον μισός. Ο υίός του φονευθέντος. Οί λοιποί άκούσανε ότι τό Γιάννη τον Πρινέα σκοτώσανε οί χωροφυλάκες, όμως μπροστά δέν ήτανε. Πήρανε όρκο ψέμματα δέν λένε. Άλλ' ό

υίός του Πρινέα μάς φωτίζει. Νεαρός χωρικός, είκοσιτριετής, ήλιόκαυτος, ως ρέγγα, είλικρινής, δειλός, ως κόρη, άπαθής, έκαμε και στρατιώτης; λαλεί προς τό Δικαστήριον, ως να διαπραγματεύηται πέπονας, και προς τοις δικηγόρους, ως να μετεκίνησαν τά δρόσημα του άγρου του. Εφύλαγε τά πεπόνια στό μπαξέ, γιατί ήτανε πολλός κόσμος εις την Πάρο για τό πανηγύρι. Επήγανε κάτι μάγκες Συριανές και του κλέψανε πεπόνια, και τοις έφοβήρισε με τό τουφέκι. Φύγαγε και είπανε: Τώρα βλέπεις. Ύστερα ήρθανε τέσσαρες χωροφυλάκες με τά σπαθιά στό χέρι και τά τρίβανε χάμου. Τοις έφώναξα: «Βρέ τί σούροντε τά σπαθιά σας, για να φοβηθώ να φύγω, να ρημάξητε τό μπαξέ;» Αύτός έφώναζε «Άφέντη». Έτσι λένε εις την Πάρο τον πατέρα. Ο άφέντης του έξύπνησεν από την καλύβα, και έτρεξε να προφθάση με τό ραβδί του που άκούμπασε. Ητανε κουτσός βλέπεις, που τον ειχε ριχμένο τό μουλάρι. Αμα ό άφέντης φάνηκε, ό νοματάρχης είπε «Βρέ χτυπάτε τό γέρο». Εύθύς οί δύο έτρεξαν, τον άρρισαν. Εξή σπαθιάς εις την κεφαλήν και μία πέρα πέρα από την ράχι από κάτω. Λένε πως τοις χτύπησε ό άφέντης με τό ραβδί, γιατί με δέρινα, και για τουτό τον σκοτώσανε. Είναι ψέμματα. Δέν έπρόφθασε να ξερθη κοντά. Αμα ό γέρος έπεσε, τότε πήγαγε στην καλύβα και έσχίσανε ένα γραμί, γιατί δέν ήσανε σχοινί, δέσανε τον γυιό και τον έπήγαγε κτυπώντας 'ς την στρατώνα και τον αφήσανε δεμένο. Τότε ό κόσμος τό έμαθε. Επήγε από κάτω από την στρατώνα και φωνάζανε. Έκομματιάσατε τον πατέρα και έχετε και τό γυιό φυλακή. Θα σας κάψωμε». Τότε τον αφήσανε.

Οί μάρτυρες της ύπερασπίσεως είπαν ότι μερικοί κατηγορούμενοι είναι καλής διαγωγής. Αφού οί καλής διαγωγής χωροφυλάκες διαπράττουν τοιαύτα, τί κάμνουν λοιπόν οί κακής; Οί κατηγορούμενοι είπον ότι ό Τσουκαλάς και Βαλ-

- Άλλά...
- Πρόκειται, μου είπε, περί σπουδαιοτάτης υπόθεσεως.
- Ο κύριος ούτος είπε τό όνομά του;
- Ονομάζεται Ααγγάρδ.
- Τό όνομα τουτό μου είνε όλως άγνωστον.
- Αγαπητή μου μητερ, σας άφίνω να δεχθήτε τό πρόσωπον τουτό; εγώ άνέρχομαι εις τό δωμάτιόν μου.
- Η μητηρ προσβλέψασα τρυφερώς την θυγατέρα της:
- Πήγαινε, τέκνον μου, είπεν' απόψε η αύριον θα όμιλήσωμεν άκόμη.
- Η Έρριέττη εξήληθεν.
- Είπατε εις τον κύριον Ααγγάρδ να εισέληθ, είπεν η βαρόνη εις τον ύπηρέτην.

III

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΥΧΩΝ

Μετά την είσοδον του επισκέπτου εις την αίθουσαν ό ύπηρέτης έξελθών έκλεισε την θύραν,
Ο κύριος Ααγγάρδ ήτο κομψότατα ένδεδυμένος και εκράτει τον πύλον έν τη χειρί. Υπεκλήθη μετά σεβασμ ού πρό της βαρόνης, έπειτα έμειναν προς στιγμήν άκίνητοι, σιωπηλοί, παρατηρούντες άλλήλους.

Εν τω βλέμματι του επισκέπτου ένυπήρχε τι άνάμικτον εκ περιεργείας και προσπαθείας; τό της κυρίας Δεσιμαίξ έξέφραζε και άόριστόν τινα άνησυχίαν.
Η ώραία συμπαθητική μορφή του ξένου και τό έξωτερικόν του ένεθάρρουνν μεν όλίγω την βαρόνην, ηύξησαν όμως έτι μάλλον την εκπληξίν της.
Ευαρεστηθήτε να καθίσητε, κύριε, είπε δεικνύουσα άνάκλιντρον, εφ' ου έκάθισε και η ίδια.
Ο κ. Ααγγάρδ θείς τον πύλον του επί τραπεζίου έκάθισε.
Σας άκούω, κύριε, είπεν η βαρόνη; η επίσκεψίς σας άποβλέπει, ως μου είπον, εις σπουδαιοτάτην υπόθεσιν.
Μεγίστης σπουδαιότητος, κυρία βαρόνη, θέλετε δε πεισθή περί τούτου όταν σας είπω περί τίνος πρόκειται.
Μήπως η υπόθεσις αυτή άφορα κανένα ιδικόν μου; ήρώτησεν η βαρόνη δια φωνής όλίγω τρεμούσης.
Σας και τοις ιδικούς σας, κυρία, κατά τό μάλλον και ήττον άμέσως.
Ομιλήσατε λοιπόν, κύριε, είμαι έτοιμη να σας άκούσω.
Ενωώ την άνυπομονησίαν σας, κυρία βαρόνη; έν τοις πριν σας γνωστοποιήσω τον σκοπόν της επισκέψεώς μου, πριν σας είπω ότι απαιτώ από σας, έχω ανάγκην πληροφοριών τινων, τάς οποίας μόνη σείς δύνασθε να μου

σαμάκης εκτύπησαν τον γέρο. Ο νοματάρχης και ό άλλος δέν έχουν είδησι.
Ο Τσουκαλάς και ό Βαλσαμάκης είπαν ότι εκτύπησαν, αλλά και άπ' αυτούς κανένας δέν τον έσκότωσε.

«Ποιός τον έσκότωσε λοιπόν;»
Κάποιος εκ των ένόρκων, οίτινες εκήρυξαν άθωον τον Φραγκουλάκην, ένοχον μόνον άδικου επιθέσεως κατά του υίου τον ένωμοτάρχην, και ένόχους αναίρεσεως τοις δύο άλλους. Κατεδικάσθησαν λοιπόν αύτοι εις 11 χρόνια εκαστος πρόσκαιρα δεσμά, δηλαδή 22 όμου... Ο νοματάρχης 6 μήνας. Ο άλλος τίποτε.

Ηρξατο σήμερον μ. μ. η δίκη των συνεργών εις την υπό του άφάντου Παλάσκα γενομένην ύπεξίρεσιν των 64,000 φράγ. των Χαριλάου και Κανάκη πέρυσιν εις Αθήνας. Ένθυμείσθε τον Παλάσκαν, ήτοι τον επί ύποθέσει ποιήσαντα τό του Χελιδώνη ταξείδιον έντός μπαούλου; Η δίκη θα διαρκέση και αύριον και μεθαύριον κατά τά κουκιά που έχει η φλάσκα. Προσεχώς λοιπόν.

Μπέκ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΥΡΓΟΥ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Εν Πύργω, 10 Μαΐου

Η άκαταστασία του καιρού εξακολουθεί έτι, η εύφλογία ύφίσταται, έλλειψις έργατων ένυπάρχει, τό δε ήμερομίσθιον

κυμαίνεται μεταξύ των 6—8 δραχμών. Αναγράφω ταύτα ως είδήσεις σοβαράς; διότι όπως χωρεί η καλλιέργεια των σταφιδαμπέλων, τά άνωτέρω δεινά προμηνύουσιν έν τη επαρχία μας κρίσιν λυπηράν ένδιαφέρουσαν και ύμάρ, τό δε μέλλον του προϊόντος, άν και τό ήμερομίσθιον ούτω πηγαίνη τό έξής, εσται επίσης άπελπιστικόν, και θα ήνε' διότι ό εργάτης δέν θέλει τόρα να εργασθή με έν πεντόφραγκον την ήμέραν. Θείει τάς 8 τάς 10 τάς 12 δραχμάς, τάς ό ποίας έλαβε την παρελθούσαν εβδομάδα. Και την εβδομάδα ταύτην άρχεται τό χαράκι, εργασία μη περιμένουσα, μάλλον έπειγουσα και άπαραίτητος. Άνευ χαρακιού τό κλίμα δέν παράγει καρπόν, απαιτεί δε χείρας πολλάς. Εύτυχώς εις την διαπεραίωσιν της καλλιέργειας ταύτης συντελεί και τό τοπικόν στοιχείον; διότι οί παιδες, και αι γυναίκες ιδίως ταύτην επιχειρίζονται επιτυχώς, και έπομένως πολλοί κτηματίαι καταβαίνουσιν οίκογενειακώς εις τά κτήματά των δια τουτό. Εάν η καλλιέργεια αυτή δέν έβουθείτο, ως είπον, υπό των έντοπιών, ήθελεν εισθαι ζήτημα άν θα έδυνάμεθα να την φέρωμεν εις πέρας, ένεκα της έλλείψεως των χειρών και του ήμερομισθίου, δια τό όποιον από τουδε έχομεν ύπ' όψει τάς διαμαρτυρίας των παιδών, των λούστρων, και λοιπών άξιούτων τό δεκάφραγκον την ήμέραν, και πλέον. Εκ των άνωτέρων κατανοείται ότι δια τον κτηματίαν άπομένει κέρδος ό μόχθος, και η έλπις του Αύγουστου. «Θα περάσθ ήμερα;» λέγουσι. «Άλλ' άν περάσθ νύκτα; τότε άλλοίμονον!» Με τάς τρεχούσας τιμάς των ήμερομισθίων η καλλιέργεια ένός στρέμματος απαιτεί δαπάνην 120 δραχμών, και πλέον, και η δαπάνη αυτή δύναται να καλυφθή άν τό στρέμμα παρέξη 800 λίτρας, ύπολογιζομένης της τιμής προς 200 δραχμάς. Άλλ' άν όλιγώτερον; Εάν βρέξη; Εάν η τιμή είνε τάλληρα 25; Τότε θα μάς μείνη τό χρέος δια κέρδος, και εις επίμετρον οί φόροι. Ένταύθα οί άπλοι σκέπτονται ότι οί επιβληθέντες

«Ο Ιάκωβος Βαιγιάν και ό Ιάκωβος Γρανδέν εκτιμώνται από όλους, κύριε, είπεν η κυρία Δεσιμαίξ.
Τώρα, είπεν ό κ. Ααγγάρδ, μειδιών, η κυρία βαρόνη μοι επιτρέπει να παίξω όλίγον τό πρόσωπον του άνακριτού;
Τί, κύριε, έχετε την άξίωσιν!...
Να γνωρίσω τουλάχιστον έν των μυστικών σας. Μάλιστα, κυρία βαρόνη.
Άλλά ποιός είσθε, κύριε, ώστε να τολμάτε να μου όμιλήτε ούτω;
Ο κ. Ααγγάρδ ήγήρθη.
Κυρία, απήντησε με φωνήν θαθείαν και σοβαράν, είμαι ό έχρός των κακών, των άτίμων! Είμαι ό φίλος των αγαθών, ό προστάτης, ό ύπερασπιστής των δυστυχών και ό εκδικητής των θυματών!
Η βαρόνη έφρικίασε και έγένετο φρικιωδώς ώχρά.
Ερωτήσατε, κύριε, θα άποκριθώ, είπε με φωνήν διακεκομμένην.
Εύχαριστώ, είπεν ό κύριος Ααγγάρδ, καθίσα. Ένωσείτε, κυρία βαρόνη, ότι, επειδή είσθε δυστυχής γυνή, είμαι αναγκαιώς φίλος σας. Μάλιστα είμαι φίλος σας και είναι άνάγκη να ήμαι, αφού με βλέπετε ένταύθα ένώπιόν σας.
Δέν μέλλω να ζητήσω από σας την έξιστόρησιν του βίου σας, την αφήγησιν των παθημάτων σας. Αύτά, κυρία βαρόνη, τά γνωρίζω. Ηξείρω πόσον προσεβλήθη η αξιοπρέπεια, η τιμή σας από άνάξιον σύζυγον.

τέως τοιοῦτοι, ἐπεβλήθησαν ἐπὶ βάσει· σαθρῶν. Ἡ πτώσις τῆς σταφίδος θὰ συνεπιφέρει, καὶ καταστροφὴν τοῦ ἐμπορίου, θὰ περιορίσῃ τὴν κατανάλωσιν τοῦ οἴνου, ὅστις ἰδίως ἐξοδεύεται εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ θ' ἀποφέρει ἄλλα δεινά. Διὰ τοῦτο δὲ οἱ προτείναντες τὴν οἰκονομίαν, ὡς ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβαλλομένην ἀνάγκην, ἐπέκθησαν ὀρθῶς. Ἄλλ' οἱ νῦν ἰθὺντορες τὴν πλουτοκρατίαν ὑποστηρίζοντες πᾶν ἄλλο διενεόθησαν ἢ νὰ σκεφθῶσιν περὶ οἰκονομίας, καὶ περὶ θεραπείας τῶν κακῶς κειμένων. Ἡ κρίσις δὲ ἡ πολιτικὴ, καὶ ἡ οἰκονομικὴ τοῦ ἔθνους εἶνε ἐπὶ θύραις. Ἐσωτερικῶς πλέομεν εἰς πέλαιος ἀβεβαιότητος. Ἐξωτερικῶς ἀπειλούμεθα. κινδυνεύομεν. Καὶ ὅμως καίτοι ταῦτ' ὅλα εἰσι καταφανῆ εἰς πάντας, δὲν προνοοῦμεν περὶ τοῦ κινδύνου.

Ἄρχοῦν ταῦτα. Τὰ παράπονα τῶν ἐπαρχιῶν ἐν Ἀθῆναις δὲν ἐξετάζονται. Μόνον ὅταν πρόκηται περὶ ἐπιβολῆς φόρων μᾶς ἐνθυμείσθε· διότι φαίνεται ἐκ τῶν προτέρων κάμνετε τὸν λίσμον τῶν εἰσδημάτων μας, καὶ μᾶς ἐπιβάλλετε τοιοῦτους φοβούμενοι μήπως ἐγείρωμεν πλουτοῦντες κεφαλήν. Μᾶς θέλετε ταπεινούς, καὶ ἔρποντας πρὸ τῶν ποδῶν σας; Θέλετε αἰετοῦτε νὰ δουλεύομεν διὰ τὰς Ἀθῆνας; Θέλετε ἀκόμη νὰ μᾶς ἀρπάσῃτε καὶ τὰς ἀρχαιότητάς διὰ νὰ στολίσῃτε αὐτάς, καὶ μᾶς γυμνώσῃτε ὅπως μὴ οἱ ξένοι λαμβάνωσιν ἀφορμὴν νὰ ἐπισκέπτωνται καὶ ἡμᾶς; Μὴ σκέπτεσθε τοιοῦτοτρόπως, ἀλλὰ ἐργασθῆτε καὶ διὰ τὰς ἐπαρχίας, αἵτινες σᾶς παρέχουν εὐμάρειαν καὶ ζωὴν, καὶ μὴ μοχθῆτε ἰδιοτελῶς, ἀλλὰ σεβασθῆτε τὴν ὑπομονὴν τοῦ λαοῦ, καὶ προσέχετε, ἐπιβάλλοντες αἰώνιως φόρους, μὴ ἐξεγείρητε αὐτὸν εἰς σκέψεις παραφόρους. Διότι ὁ λαὸς πιστεύει, ὅτι διὰ τῶν μέρη τοῦδε φόρων ἐπιμελῶς βεβαιουμένων, τιμῶς καὶ μετὰ φειδοῦς διαχειριζομένων, δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἀνάλογον στρατὸν καὶ στόλον, ὑπαλληλίαν ἀξιόπρεπῆ, καὶ διοίκησιν ἀγαθὴν, ἐνῶ ἐξ ἄλλου καὶ διὰ τῶν ἐσχάτων ἐπιψηφισθέντων φόρων, κατανοεῖ, ὅτι οὐδεμία θε-

ραπεία θέλει ἐπέλθει, ἀλλὰ θὰ μένῃ ἔστερηνμένος, ὡς πάντοτε, διοικήσεως πατριωτικῆς, ταπεινούμενος ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἐν τῷ τόπῳ γυμνούμενος ἀπόνως, καὶ ἀφρόνως ὀδηγούμενος εἰς μέλλον ἄδοξον. Ὁ πρὸς τὴν πατρίδα δὲ ξέρως ἐφυγαδεύθη, ἡ ἀπογοήτευσίς βασιλεύει, ἡ πρὸς τὴν τιμὴν ὁδὸς ἐφράγη τῇ νεολαίᾳ, ἥτις γίνεται θύμα πολιτικῶν κερδοσκοπῶν, ἀναισθητῶν, καὶ χρηματολόγων.

Ἠλεῶς

ΛΕΒΛΕΠΙΤΖΗΣ ΧΟΡ-ΧΟΡ ΑΓΑ

Αἱ Ἀθῆναι ἀνησυχῶσι, συνταράσσονται διὰ νὰ ἴδουν ἐπὶ τέλους ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτὸν τὸν πολυθρόλλον Χόρ-Χόρ Ἄγα, ὅστις, μολοντί λεβλεπιτζῆς, μᾶς ἔρχεται μ' ἐν λαμπρῶν ἐδῶ χαρέμιον, ὅπως μᾶς ἀποσπάσῃ πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὰς συνήθεις εἰς τὰ μελοδράματα αἰθαύσας τῶν χορῶν, τῶν ψυμμιθουμένων ὠραιοτήτων, τῶν εὐφυλογιῶν, τῶν φιλοφρονήσεων, καὶ ἐπὶ τέλους τῆς πληξέως καὶ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς γυναικωνίτας σκιερῶς καὶ μυστηριώδεις, ἀποπνέοντας μύρα ἀνθέων καὶ σαρκῶν, ὅπισθεν σιγηλῶν καὶ καταλεύκων δικτυωτῶν, ὅπου ἀκούονται κρυφὰ καὶ ἠδυπαθῆ φιλήματα, καὶ διαγράφονται, ὡς σελῖνη ὑπὸ ἀραιὰ νέφη, αἱ εὐμελεῖς σκιαὶ πυρεσσοῦσῶν ὀδαλίσκων καὶ ἀρροπλάστων χανουμισῶν.

Ἄλλ' εἶναι τόσο ἰδιόρρυθμοὶ αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι ὀθωμανοὶ καὶ τόσο δύσπιστοὶ καὶ μυστηριώδεις προκειμένου μάλιστα περὶ ὑποθέσεων τῶν γυναικῶν των, ὥστε ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ θερμὴ σύστασις καὶ γνωριμία μετ' αὐτῶν διὰ νὰ κατορθώσῃ κανεὶς, ὅταν μάλιστα δὲν γνωρίζει τὴν

δὲν ἐπανάθετε τὸν κ. Δεσιμαίτζ, οὔτε μίαν φορὰν μετέθετε ἐν Παιρισίῳ, ὅπου ἐν τούτοις ἔχετε ἀκόμη φίλους τινας, οἵτινες δὲν σᾶς ἐλησμόνησαν. Ὡς βλέπετε, κυρία βαρόνη, εἰμὶ κάλλιστα πληροφόρημένος.

— Εἶνε ἀληθές, κύριε, οὕτω δὲ δὲν ἔχω περιπλέον τι τὸ ὅποιον νὰ σᾶς γνωστοποιήσω.

— Ἴσως, κυρία βαρόνη μετ' ὀλίγον θὰ τολμήσω νὰ θέσω πρὸ ὑμῶν λεπτόν τι ζήτημα ἀλλὰ πρὸ τούτου, ἐὰν ἐπιθυμῆτε, θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ κ. Ραοῦλ Δεσιμαίτζ.

— Περὶ τοῦ υἱοῦ μου; Τί ἔχετε λοιπὸν νὰ μοῦ εἴπητε περὶ αὐτοῦ, κύριε;

— Τὸν βλέπετε σπανίως καὶ δὲν ἔχει πρὸς σᾶς τὸ ἀπαιτούμενον σέβας, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν τρυφερότητα.

— Ἀλλὰ, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαίτζ προσπαθοῦσα νὰ διακαρτερηθῇ.

— Θέλετε νὰ τὸν ὑπερασπίσῃτε, τοῦτο εἶνε δικαίωμα σεβαστῆς μητρός, ἀλλ' ὅσο ἐπιεικῆς καὶ ἂν ἦνε γυνὴ τις διὰ τὰς ἐλλείψεις τῶν τέκνων της, ὅσο εὐφυῆς καὶ ἂν ἦνε διὰ τὰς ἀποκρούψῃ, δὲν εἶθε ἠπατημένη ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ραοῦλ Δεσιμαίτζ· δι' αὐτὸν ἐπίσης ὑποφέρετε. Εἶνε ἀδύνατον ἄλλως ν' ἀγνοῆτε ὅτι ὁ υἱὸς σας πράττει ἐν Παιρισίῳ.

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ βαρόνη ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ κύριος Λαγγάρδ ἐξηκολούθησε.

— Ὁ βαρόνος Δεσιμαίτζ δὲν ἐσεβάσθη οὔτε τὴν σύζυγον, οὔτε τὴν μητέρα· σᾶς ἐπότισε πᾶσαν πικρίαν· ἔνεκα αὐτοῦ ἐγνωρίσατε πᾶσας τὰς θλίψεις, πᾶσας τὰς ὀδύνας. Εἶσθε δυστυχῆς πολὺ, κυρία, καὶ πιστεύσατέ με σᾶς λυπούμαι ἐξ ὅλης καρδίας. Γνωρίζω πῶς ἀνετράφητε εὐγενῶς ἐδῶ ἐν Βωκοῦρ ὑπὸ γονέων οἵτινες σᾶς ἐλάτρευον· γνωρίζω πῶς ἀπορφανισθεῖσα ἐνυμπεύθητε τὸν βαρόνον Δεσιμαίτζ ὀλίγον πισθεῖσα ἴσως ὑπὸ τῆς θελήσεως κηδεμόνος ὅχι τόσοσιν ὀξυδερκοῦς, διὰ νὰ μὴ εἶπω τυφλοῦ.

Ἡ νεότης σας, ἡ ὠραιότης, τὸ πνεῦμά σας καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πλεονεκτήματά σας ἦσαν διὰ τὸν σύζυγόν σας ὅτι τὰ παίξινα εἰς τὰς χεῖρας παιδίου ἰδιοτρόπου καὶ ἰσχυρογνώμονος. Τὴν εὐγένειαν, τὰς μικρὰς φροντίδας, τὰς κολακείας, τὴν προσποιητὴν εὐκρίνειαν ἀγάπης τῶν πρώτων ἡμερῶν διεδέχθησαν ἡ ψυχρότης, ἡ ἀδιαφορία, τὸ μῖσος, ὁ δὲ κύριος βαρόνος ἐπανῆλθεν εἰς τὰς ἀρχαίας ἐξεις του καὶ παρεδόθη ὑπὲρ ποτε εἰς τὰς ἀισχύρητάς του.

Ἐπειδὴ ἡ κατάσταση σας κατέστη ἀφόρητος, ἐγκατελείψατε τὸν σύζυγόν σας τῇ συναινέσει του βεβαίως, καὶ πάντοτε νῆα καὶ ὠραία, παραιτουμένη καθ' ὅλοκληρίαν τοῦ κόσμου, κατεφύγετε εἰς Βωκοῦρ μετὰ τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο τέκνων σας, τῆς θυγατρὸς σας Ἐρριέττης!

Ἐκτοτε, πλείω τῶν δέκα καὶ ἑπτὰ ἐτῶν παρήλθον ἤδη,

γλώσσαν καὶ τὰ ἔθιμά των, νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ σκοτεινοῦ χαρέμιου των, εἰς τὸ οὐρὶ αὐτὸ τὸ προωρισμένον μόνον διὰ τρυφηλοῦς, ἀμερίμους καὶ φιληδόνους ὀθωμανούς.

* * *

Ἄσσοι ἐτυχέ ποτε νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν ὠραίαν Κωνσταντινούπολιν, ἐὰν ὄχι τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀνατολῆς, θ' ἀπῆντησαν βεβαίως ἐκεῖ εἰς τὰ σκιερά, πολυάνθρωπα καὶ ἀψιδωτὰ τσαρσεῖα (ἀγοράς), καθήμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σταυρωτεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ μιᾶς πέτρας ἢ, τὸ πολὺ, ἐπὶ πεπαλαιωμένου κωνιαίου ὅπου καὶ τὸ ἐμπόρευσμά των, ἀλλοκότους τινὰς τύπους ἀνθρώπων μὲ ὑπέρυθρον, ἐκ τῆς πολλῆς χορήσεως, ἐπεנדύτην ἀπολήγοντα εἰς ρυπαρὰν κωνόλευκον ζώνην, μὲ ἀνοιχτὸν καὶ δασύμαλλον μέχρις ὀμφαλοῦ σχεδὸν στῆθος, μὲ ἀναξυρίδα κοντὴν περὶ τὰ σκέλη καὶ ἐν ζευγὸς χονδρῶν ὑποδημάτων ἰσκιῶν νὰ περικλείωσιν ἐν μεγάλῃ εὐρυχωρίᾳ καὶ αὐτοῦς τοὺς πόδας τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Βουρδούση.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, γνωστοὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λεβλεπιτζῆ, ἡλιοκαεῖς, ρυτιδωμένοι, γέροντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀφελεῖς, ζῶσιν ἀκόμη ἐν τῇ ἀπολικότητι καὶ τῇ δεισιδαιμονίᾳ τῶν προπατόρων των, θεωροῦντες ὡς πολυτέλειαν νὰ ἔχη τις ἄλλο ρινόμακτρον παρά τοὺς δακτύλους των ἢ τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπεन्दύτου των καὶ ἐγειρόμενοι τρίς τῆς ἡμέρας ὅπως γονυκλίνοσι μετὰ σεβασμοῦ ἐπὶ τῆς θέσεως των εἰς τὴν πρώτην λέξιν τοῦ Ἰμᾶμ ἡ προσκαλοῦντος διὰ τῆς ψαλλούσης φωνῆς τοῦ εἰς προσευχὴν τοὺς πιστοῦς. Ἄνθρωποι ἀμαθεῖς, ἀγροῖκοι καὶ ἰδιόρρυθμοι, εὐρίσκονται εἰς μεγίστην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τρυφηλοῦ καὶ εὐρωπαϊζόντος σήμερον ὀθωμανοῦ, τοῦ πίνοντος οἶνον καὶ συχνάζοντος πλέον εἰς Ῥωδικὰ καφενεῖα καὶ θέατρα, καὶ ἀποφεύγουσι πᾶσαν μετ' αὐτοῦ σιγχρωτίσιν, ἀπαράλλακτα ὡς ὁ φίλος ποιητῆς Συνοδινὸς προκειμένου περὶ χρυσοκωνιάρων, ἢ οἱ ἐκλογεῖς λαϊκοῦ δημάρχου ἀπέναντι ὑποψηφίου ὁμογενοῦς...

* * *

Φαντασθῆτε λοιπὸν σεῖς τώρα τοιοῦτον ἕνα γέροντα, ἀφιχθέντα τὶς ξευρεῖά πόλιν καλλιῶν τοῦ Ταχταλή ἢ πόλιν ἐρημωμένην γυνῶν τοῦ Ἀγιάσλου· ἄνθρωπον μὲ τὰς προλήψεις καὶ τὰς περιορισμένας ἰδέας τοῦ τόπου του, ὀνειρευόμενον τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης του εἰς τὰς νευρώδεις ἀγκάλας κανενὸς συναδέλφου του, ἢ, τὸ πολὺ, περιορίζοντα αὐτὴν εἰς τὰ τέσσαρα ξύλα τῆς καλύβης κανενὸς ξυλοκόπου, φαντάσθητέ τον μανθάνοντα αἴφνης ὅτι ἡ μικρὰ του περιστερὰ, μὴ συμμερίζομένη φαίνεται κατὰ τοῦτο τὰς πολὺ κυνικὰς σκέψεις τοῦ πατρὸς της, ἀπέδρασε μίαν ἐσπέραν ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ ὀρνιθῶνος καὶ ἐβρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνός... νεοπλοῦτου Ἐφφένδη.

Φαντασθῆτε τὸν ἀφελῆ αὐτὸν γέροντα ὀργιζόμενον, κλαίοντα, καταρώμενον, συμβουλευόμενον τὴν γνῶμην δεκάδος τινὸς ἀγροίκων καὶ κομικῶν συναδέλφων του, ἐξερχομένων τὴν νύκτα μετὰ χαρτίνων φανῶν καὶ παμμεγέθων νταουλιῶν, ἐκλαμβάνοντα διὰ θυγατέρα του τὴν καλυπτοφύρον μορφήν ἐνός... Γενιτζάρου, δερόμενον καὶ δέροντα, παρακαλούμενον καὶ παρακαλοῦντα φαντάσθητέ τον ἀνακαλύπτοντα τέλος καὶ εἰσερχόμενον ἐντὸς τοῦ σκιεροῦ καὶ μυστηριώδους χαρέμιου τῆς θυγατρὸς του· εὐρισκόμενον αἴφνης ἀπέναντι τεσσάρων, ὁμοίων ὡς ὁ ἴδιος μορφῶν, λεβλεπιτζιδῶν, αἵτινες προβάλλουσιν ἀποτόμως ἀφ'

ἐκάστου τῶν τοίχων τοῦ θαλάμου, ἀφ' οὗ ἤρτηται καὶ μέγιστος καθρέπτης πλησιάζοντα ἐν ἐκπλήξει, ὡς κατοπτρίζομενος κύων, εἰς ἐκάστην αὐτῶν, ὅπως ἀποσυρθῇ μετ' ὀλίγον πρὸς τὴν ἄλλην μετὰ μειδιαμάτων καὶ μεγαλειτέρας ἐκπλήξεως· καθήμενον ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς καθέκλας, πίπτοντα καὶ ἀναστρέφοντα αὐτὴν ὅπως καθήσῃ ἀνετώτερον· ἀνερχόμενον μετὰ τῶν ὑποδημάτων του ἐπὶ τοῦ σοφῶ ὅπως καθήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου καὶ στηρίζῃ τὴν ράχιν ἐπὶ τοῦ τοίχου· καιόμενον ἐξ ἀφαιρέσεως εἰς τὸν κερφὴν καὶ ρυσῶντα, διὰ νὰ μὴ ἐπαρκαῆ, τὸ παγῶτόν· καὶ ἐπὶ τέλους φαντάσθητε δεκάδα καλλισύφων ὀδαλίσκων παραλαύνουσαν ἐνώπιόν του, ἃς ὅλας ποθεῖ νὰ περιπτυχθῇ, νὰ φιλήσῃ μετ' ὀλίγον δεκάδα μαυρωπῶν εὐνοῶντων χαιρετῶντων αὐτὸν διὰ τεμετᾶ καὶ πλαγιαίου· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐν τῇ μέθῃ του ἐκείνη καὶ τῇ ἐκστάσει, τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ ἑραστοῦ γονυκλινῆ, παρακαλοῦσαν καὶ ἐπὶ τέλους πειθούσαν αὐτὸν, καὶ ἔχετε τότε ἐνώπιόν σας τὸν Λεβλεπιτζῆ Χόρ-Χόρ-Ἄγα ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ κομικότητι, δράσει καὶ πλοκῇ.

* * *

Οἱ χαρακτῆρες τῶν προσώπων εἰσι καλῶς διαγεγραμμένοι. Κυρίως ὁ Λεβλεπιτζῆς διεπλάσθη ἐπιτυχέστατα. Εἰς ἀλήθειαν Λεβλεπιτζῆς ἀπὸ τοῦ ἀκροατηρίου, ἐν τῇ ἀφελείᾳ καὶ ἀγνοίᾳ του, δύναται ὡς ἄλλοτε ὁ ἵππος πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ Ἀπελλῆ νὰ τὸν ἐκλάβῃ ὡς πραγματικὸν συναδέλφον. Εἶνε τύπος ἀνατολικῶς πρωτοτυπότητος. Ἐάνθελῃσθε ὀλίγον νὰ τὸν εὐρωπαϊσῆτε, τὸν καταστρέφετε. Εἶνε ὡς νὰ ζητῆτε ἐπὶ σκηνῆς τὴν Κυρὰ Ἀγγῶ ὑπὸ ἐνδυμα σεμνότητος ἢ τὴν Νάνα ὀμιλοῦσαν γλώσσαν παρθένου. Ἴσως οἱ ἔραστοι εὐρωπαϊζοῦσιν ὀλίγον. Ἡ μουσικὴ ὅμως ἀποπνέει καὶ ἐκείνη πολλοῦ πρῶτοτυπίαν ἀνατολικὴν, καὶ περικλείει τὴν ἰδιόρρυθμον ἐκείνην ἐμπνευσίαν τὴν ὅποιαν ἀπαντᾶ τις εἰς τὰ ψαλλόμενα ὑπὸ τῶν τούρκων ἄσματα, μόνονα μὲν ἴσως καὶ βαρύνοντα τὸ οὐ· τοῦ εὐρωπαϊκοῦ μουσικοῦ, ἀλλὰ κηλοῦντα ἐναρμονίως τὴν ἀκοὴν τοῦ τρυφλοῦ ἀνατολίτου. Ἐξ ἄλλου οἱ ἐφ' ὅλου τοῦ ἔργου ἐπιπνεόντες ἦχοι μεμακρυσμένων εὐρωπαϊκῶν μελωδιῶν, σύγκρινόμενοι ἐν θελογύσῃ ποικιλίᾳ μετὰ τῆς μεθυστικῆς καὶ τρυφηλῆς, ὡς χανουμισα, ἀσιατικῆς μουσικῆς, ἀποτελοῦσιν ἀλλοκότον καὶ ποικίλην ἁρμονίαν, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο καὶ μόνον εἶνε ἐτι μᾶλλον περιεργότερα.

Σμυρναῖος

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ
ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

14 Μαΐου

Ἡ Δάφνη Δ. Βασιλείου κατήγγειλε χθὲς εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ Γ' τμήματος τὸν 14 ἐτῶν Πάνον Μαρκόπουλον, κληρονομήσαν ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν Ἡρώων, ἀποπειραθέντα νὰ ἀσελγήσῃ ἐπὶ τῆς θετοῦς θυγατρὸς αὐτῆς Εὐανθίας. Ὁ ὑπαστυνόμος οὗτος συνέλαβε τὸν καταγγελλθέντα καὶ μετὰ τῆς ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως, καὶ τῆς ἱατρικῆς ἐκθέσεως, δι'

ης βεβαιούται ότι τώντι ή πράξις αύτη έλαβε χώραν, άπέστειλεν εις τον άρμόδιον εισαγγελέα.

— Οί Ι. Καζατζής ή Φουρνόζυλος και Πανχ. Καραμπίνης, κερραγωγείς, μεταδάντες χθές εις τό παρὰ τό παλαιόν θέατρον χαμαιτυπείον τής Μαντάμ Ζορζ έκακοποίησαν κοινήν τινα γυναίκα, και έθραυσαν ποτήριά τινα του καταστήματος. Ο ύπαστυνόμος του Γ' έπαλήφθη ανακρίσεων.

— Τήν παρελθούσαν νύκτα εύρέθη άνοιχτόν τό έπί τής οδού Σοφοκλέους σιδηρουργείον του Δ. Αναστασαπούλου υπό του έκει άστυνομικού φρουρού, όστις είδοποιήσας τον καταστηματάρχην έσφάλισεν αυτό.

— Από τής παρελθούσης δευτέρας έγένητο άφαντος ή έν τή οικία του κ. Ηλιάδου, γραμματέως των ένταύθα Πρωτοδικών, ύπηρετούσα Τριανταφυλλιά Κουμπαρούλη, ηλικίας έτών 16, άναστήματος μετρού, μελαχρινή. Ο γνωρίζων τι περί αύτης παρακαλείται νά είδοποιήσ ην άστυνομίαν καθ' όσον αύτη κατηγγέλθη δι' έγκληματικην πράξιν, και αί συνέπειαι του νόμου θέλουσιν επιδάρναι αυτόν.

— Έν Πειραιεί χθές την πρωίαν ό Άνδρ. Βαλιάνος κατὰ την οδόν Έργουστασιών κατεπλάκωσε διά του ίππου του του την Παναγιωτίτσαν Μπόμπολα, και έτραυματίσεν αύτην εις διάφορα μέρη του σώματος.

— Ουδέν κρούσμα εύβλογίας χθές ένταύθα τε και έν Πειραιεί. — Άνεκαλύφθησαν δε πάσχουσαι κατὰ τό χωρίον μελετοπούλου, έν Πειραιεί ή Αίκατερίνη Δελάκη και Είρήνη Χιώτη και μετηνεχθησαν εις Κάνθαρον.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Τήν άναπτυχθείσαν παρ' ήμιν άγάπην προς την άνάγνωσιν των άρίστων τής Εύρώπης συγγραφέων έξυπηρετούντες διά τής εύόνου άποκτήσεως, άπεφασίσαμεν την έκδοσιν περιοδικού υπό τον τίτλον

ΕΥΤΕΡΗΗ

έν τή θά δημοσιεύονται τά κάλλιστα των έργων τής νεωτέρας ευρωπαϊκής έλαφράς φιλολογίας των άκαδημαϊκών μυθιστοριογράφων, δραματικών και λοιπών μετά εικόνων ευρωπαϊκών. Έκ τούτων ήρξατο ήδα ή τύποις των

ΑΘΛΙΩΝ

του Βίκτωρος Ουγκώ μετά 32 εικόνων.

Όμοίως και αί ΤΥΧΑΙ ΤΟΥ ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ μετ' εικόνων.

Η ΕΥΤΕΡΗΗ θά εκδίδηται εις τόμους, ών έκαστος έξ 160 σελίδων, σχήματος μεγάλου 16ου, θά τιμᾶται διά τούς κκ. συνδρομητάς αντί λεπτών 30 πληρονομένων άμα τή παραλαβή έκάστου τόμου.

Άνεστής Κωνσταντινίδης.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

οικία τής κυρίας Όλ. Δερέκα άνωθεν τής πλατείας του Κολωνακίου περιέχουσα 4 δωμάτια, αίθουσαν, μαγειρείον, πλυσταρείον, ύδωρ πόσιμον και άπαντα τά χρειώδη. Πληροφορία ει; τήν παραπλεύρως εργαζομένην Ίωάνναν Κρανιδιώτου.

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τό άριστον και θελκτικώτατον των κατὰ τά τελευταία έτη έκδοθέντων γαλλικών μυθιστορημάτων ήρξατο από τής εβδομάδος ταύτης δημοσιεύμενον

έν τή **ΕΣΤΙΑ**

Τιμή έκάστου φύλλου λεπτά 25

Γίνονται δεκταί συνδρομαί είτε άπ' άρχής του έτους αντί φρ. 12, είτε και από 1 Μαΐου μέχρι τέλους Δεκεμβρίου αντί φρ. 8 προπληρωτέων. — Έκ των έπαρχιών ταχυδρομικώς διά χαρτονομίσματος ή γραμματοσήμου έντός έπιστολής συστημένης.

Η Έστία εκδιδόμενη κατὰ Κυριακήν, περιέχει πάντοτε ποικίλην και τερπνήν ύλην.

Εις τούς έγγραφομένους συνδρομητάς δίδονται διάφορα συγγράμματα εις τό όον τής αξίας των.

(3, Α)

ΕΛΛΗΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ

Δευτέρα	ώραν 7 π. μ.	Διά Καλαμάκτιον και έν Κορίνθου κατ' εύθείαν δι' Αίγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κολλίνην, Κατάκωλον, Μάραθον, Πύλον, Κορώνην, Νησίον, Καλάμας, Γύθειον, Λεοντίδιον Σπέτσας, Ίθραν και Πειραιά.
Δευτέρα	» 6 π. μ.	Δι' Αίγιναν, λουτρά Μεθώνων, Πόρον, Ίθραν, Σπέτσας, Χέλιον, Άστρος, και Ναύπλιον.
Τρίτη	» 7 μ. μ.	Ίθραν, Σπέτσας, Αλιόβριον, Χαλκίδα, Αίμυνη, Λουτρά Αιόνησων, Αταλάντην, Στυλίδαν, Ωραϊός, Άλμυρον και Βόλον.
Τετάρτη	» 6 π. μ.	Δι' Αίγιναν, λουτρά Μεθώνων, Πόρον, Ίθραν, Σπέτσας, Χέλιον και Ναύπλιον.
Παρασκευή	» 6 π. μ.	Ίθραν, Σπέτσας, Αλιόβριον, Γύθειον, Καλάμας, Νησίον, Κορώνην, Πύλον, Μάραθον, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κολλίνην, Πάτρας, Αίγιον, Κορίνθον, Καλαμάκτιον και Πειραιά.
Παρασκευή	» 6 μ. μ.	Διά Αλιόβριον, Αλιόβριον, Χαλκίδα, λουτρά Αιόνησων, Στυλίδαν και Βόλον.
Σάββατον	» 6 π. μ.	Δι' Αίγιναν, λουτρά Μεθώνων, Πόρον, Ίθραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον,

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

παλαιά διαφόρων Κρατών, τον αριθμόν 2000, πωλούνται. Η διεύθυνσις έν τή γραφείω μας.

ΔΙΝΩΡΑ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

I

Πλησιέστατα του έπί τής πλατείας του Δελφίνος Δικαστηρίου, τό όποιον ύψούται προς τον ουρανόν ως λευκός λίθινος όγκος, έσπέραν τινά του Φεβρουαρίου καθ' ήν ώραν τό έσπερινόν λουκαγές διαχύνεται έπί των ύψηλων οικημάτων, ύψηλή τις γυνή στήριζεται έφ' ενός παραθύρου άνοιχτού προς την κλίμακα του Δικαστηρίου, ένστάσει προφανούς άγωνίας.

Είνε νέα ή γυνή, ώχροτάτη, φρικώσα έντός του σκεπάζοντος αύτην γουναρωτού έπανωφοριού' από καιρού εις καιρόν ήμικλίνοσα τό σώμα της έξω του παραθύρου, έρωτᾶ μακρόθεν διά των οφθαλμών της, των κεκρυμένων υπό του πυρετού, τάς λιθίνας βαθμίδας διά των όποιων θά καταβή ή Βικτορίνα, ή γηραιά της, ύπηρετρια, την όποιαν περιμένει διά νά τής έπρη τί άπήνητησαν οι ένοχοι και τί άπεράσισαν οι δικασταί . . .

Οί δικασταί !

Ποίος θά έλεγεν εις την φτωχήν Βικτορίναν ότι θά επήγεινε μίαν ήμέραν εκεί, νά ίδη τον Κύριον νά κάθηται εις τό σκαμνί, και ότι ήτο προωρισμένη αύτη με όλα της τά γεράματα νά αναγγείλη τό αποτέλεσμα της δίκης εις την δεσποινίδα Δινώραν, κλεισμένην εκεί κάτω, μέσα εις έν δωμάτιον ξενοδοχείου, τό όποιον έπίτιδες ένοίκιασε διά την τρομεράν εκείνην ήμέραν, αντί ασύλου όπου δύναται τις νά κρυφθή και νά περιμένη, καταπνίγων τούς δολογημούς του ; Και ποίος θά προέλεγεν αυτά τά πράγματα εις την ύπηρετριαν; ό Κύριος που ήτο τόσο καλός, τόσο γλυκός ! Εκείνος κατεργάρης που τον έζήμωνες όπως ήθελες ! Και τό κορίτσι που τό είχε αναθήσει ή Βικτορίνα ! Μπα ! τό κορίτσι ! ένας άγγελος ! κορίτσι !

Έπέρασαν ώραι και ώραι, και ή Δινώρα περιμένει. Άλλ' ήδη πρό μιάς στιγμής έγκατέλιπε τό άνοιχτόν παράθυρον και τό δωμάτιον εκείνο, διήλθε την πλατείαν, άνήλθε την μεγάλην κλίμακα, έσπρωξε την δελωτήν θύραν, και έπροχώρησεν έντός των εύρέων προθαλάμων, οίτινες γειτνιάζουσι με την αίθουσαν των συνεδριάσεων, όπου τον δικάζουσιν, — τον δικάζουσιν ! εκείνον, τον πατέρα της ! — Παραμόνευσε τούς έξεργόμενους, ήκουσε τάς συνδιαλέξεις, έσπούδασε τούς γέλωτας, προσεπάθησε νά μαντεύσ ην πιθανήν έκβασιν της δίκης έπί των γελαστών ή ψυχρών προσώπων των δικηγόρων, των όποιων οι οφθαλμοί έζήτουν νά διασχίσωσι τον πέπλον της ύψηλής αύτης νεάνδος ήτις διέβαινεν εκεί, πενήτηρούσα και εύθυνη, ως άγαλίνα . . .

Τίποτε τίποτε δεν ήδυνήθη νά γνωρίσ η.

Τήν επνιγε μέσα εκεί ή ζέστη. Οί κράτοι των βημάτων των άντηχούντων έπί των λευκών πλακών, των περιεστεμένων υπό μελανών γραμμών, άτινα εφάνιντο ως έπιτύμβιοι έπιγραφάι, την κατεθορούσαν.

Ός υπό παραδόξου μαγνητισμού έλκυθεϊσα έσταμάτησε πρό των κοιλωμάτων των έσκαμμένων έντός του τοίχου, έφ' ών άνεγινώσκετο : Άποθάσεις του Κακουργοδικείου. Υποκάτω μεγάλα λευκά προγράμματα, τοιχοκολλημένα, παρείχαν τά όνόματα και τά χαρακτηριστικά των καταδικών.

Άποστάσματα των άποθάσεων ! Άνεγίνωσκεν εκεί μηχανικώς, έσυλλάβιζε τον κατάλογον των έγκλημάτων, έζήτει τον αριθμόν της ποινής, έπειτα μετά φρικης άπεμακρύνετό του βασανιστηρίου εκείνου, όπου της εφάνετο ότι άνεγίνωσκεν, ότι έκινδύνευε νά αναγνώσ η, ή δυστυχής τό όνομα ταπατρός της !

Υπόθεσις των μεταλλείων της Σιέρρα-Φονέντας.

Αί εφημερίδες από μινών είχαν κάμει τόσον λόγον περί αύτης ! Βέβαια θά ήτο πολυς κόσμος, εκεί επάνω εις τό εκτον τμήμα. Τόσος κόσμος όσος είνε εις πρώτην θεατρικην παράστασιν όπου επήγαινε άλλοτε μαζί με τον Εύγένιον Φερών, τον πατέρα της' εκείνος ήτο υπερήφανος διά την ώραιάν του Δινώραν, και εύτυχής εκείνη, επιδεικνυόμενη με τον δημοφιλή και έντιμον άνδρα όστις είχε τόσο πολλήν εύφυάν εις τά παλαιά λησμονημένα μυθιστορήματά του. Τόσση εύφυάν, και περισσοτέραν άκόμη άρ' όσην έχουσι τά νέα μυθιστορήματα τώρα με τάς μακράς αναλύσεις και τάς άτελευτήτους περιγραφάς των . . . Η Δινώρα τό επαναλάμβανε πολύ συχνά εις τον δυστυγή πατέρα της, και τον επιφανή άλλοτε συγγραφέα, και σήμερα πενόμενον, παρηγόρει διά την άπώλειαν των αναγνωστών του τό αγαθόν και θαυμασμού μειδιάμα της πιστής του κόρης, της μόνης αναγνωστριάς του . . .

— Ό,τι είνε σωστό, κορίτσι μου, έλεγεν, είνε ότι όλα όσα έγγραψα μπορεϊς νά τά διαβάσ ης ! Παλλή βώδι ! έστω, καθώς θά έλεγαν, άν όμιλούσαν για μένα, αλλά καλός άνθρωπος ! Ά ! είχαν όμιλήσει και πάλιν περί αυτού, περί του όποιου δεν όμιλουν πλέον ! Ο Εύγένιος Φερών είχε καταστή ό ήρωας της ήμέρας μετά την υπόθεσιν. Αί μικραί εφημερίδες, αίτινες τον ήγνώσαν σχεδόν, άνεδημοσίευσαν την βιογραφίαν του, μεμφόμεναι αυτόν διότι είχεν άεγκαταλίπει την φιλολογίαν διά «την οικονομίαν» και ανταλλάξει τον κάλαμον «του συγγραφέως» με τό όργανον του γραμματέως της 'Εταιρίας των Μεταλλείων της Σιέρρας Φονέντας. Τον κάλαμον του συγγραφέως ! Πρό πολλού χρόνου ό κάλαμος δεν του παρείχε τά μέσα του ζήν, και άφού έπρεπε νά ζήτ η . . . Και τόρα όλο τό Παρίσι τον έβλεπε τον γέροντα Φερών, καθήμενον εις την θέσιν του κατηγορουμένου, έν μέσω δύο μεγάλων τραπεζιτών, οίτινες κατὰ τύχην τον είχαν παρασύρει. Και ή Δινώρα, ως εάν τά βλέμματα του πλήθους διεπέρουν τούς τοίχους, ήσθάνετο επ' αυτού του μετώπου της τό καύμα των οφθαλμών, οίτινες κατέτρωγον τον Εύγένιον Φερών.

Δεν ήδυνήθη νά παραμένη πολύ έν τή Δικαστηρίω. Τής εφάνετο ότι ήγειρόντο περί αύτην, διά νά την ύβρίσουν, σκωπτικά περιέρχεται και ψιθυροί και δικηγορικά όμματα με διόπτρας όπλισμένα. Έπανήλθεν εις τό δωμάτιον του ξενοδοχείου της, και εκεί πρό του άνοιχτού παραθύρου ότε μεν έν νευρική έρεθισμώ δαγκάνουσα τά χειρότά της με κί ν δύνον νά ξεσχίσ η και την σάρκα της, ότε δε άπολιθωμένη, ενήδρευεν άναμένουσα την πτωχήν γηραιάν θεραπεινίδα, ήτις έμελλε νά φανή κεκρυφα, έπί της μεγάλης κλίμακος εκεί κάτω του δικαστηρίου.

Παρά τό επερχόμενον σκότος, ή Δινώρα τά πάντα έβλεπεν' οι κατάμαυροι οφθαλμοί της περιέλαβανον τό μέγα λιθοστρώμα οικόδομημα, του όποιου υπερέκειτο ή όξεια κορυφή.

ρη του κωδονοστατίου της Σαιντοπέλ με τον χρυσούν αλέκτορα. Διέκρινεν επί της λευκής κλίμακος ως μαύρας σκιαγραφίας, δικαστικούς και δικαστικούς ανεδοκαταβαίνοντας και η βαρεία θύρα επανέκλειε κάθε φοράν δι' υποκόπου εκρηκτικού θορύβου. Είς φύλαξ έβημάτιζε βραδέως όπισθεν της κιγκλίδος με το τουρέκι επ' ώμου, και σκεπασμένος με την στακτερήν του καπόταν. Και η Δινώρα τον ήκολούθει διά των βλεμμάτων, ήρίθμει τα βήματά του, και έλεγε καθ' έαυτήν εν παραδόξω δεισιδαιμονία ότι εάν εις διάστημα πέντε λεπτών ο φύλαξ είχε διέλθει πρό αυτής τοσάκις, ο αριθμός ήτο περιττός, — ο πατήρ θα εκηρύσσεται άθώος, έλεύθερος. "Επειτα έταράσσεται εις τους λογαριασμούς της και επανήρχιζε. Τα ύψηλά λίθινα σχήματα των αγαλμάτων του Νόμου και της Δικαιοσύνης, όρθούμενα πρό του Δικαστηρίου μετ' αναληφσίας δημού, την ετρόμαζον.

Τότε απέστρεψε την κεφαλήν ως διά να λησμονήση το Δικαστήριον και παρετήρει πρός την πλατείαν διέκρινεν εις τὸ βάθος το ζαχαροπλαστείον, την άμυραν υελίνην σφαιραν έρ' ης άνγγελλετο το ζενοδοχείον, και ήτις την είχαν έλκύσει το πρωί πρός αυτό, την δενδροφυτείν των φύλλων και μισοξηραμμένων και σκαλετωδών κσταναδών. Διήρχοντο παιδία οί διαβάται ήσαν άραιοί· αί σκιαί των διεγράφοντο επί του λευκάζοντος εδάφους. "Επειτα υποκύπτουσα εις νέαν πυρετώδη εξαψην εισήρχετο εις το δωμάτιόν της, παρετήρει επί των τοίχων τον φαίον χάρτην τον πεποικιμμένον ύπ' ώχρών άνθίων, όλην την άθλιότητα, δι' ης ήτο εφοδιασμένον το ζενοδοχείον, και έτι πλέον, ένώπιον αυτής, μεταξύ των μελαγχολικών εκείνων οικιών με τα ποικίλα σχήματα, τας γηραιάς αυτές διαμονάς, αίτινες απέπνεον τον ευρωτα έγγραφών μεστών υπό πάσης στρεφωδικίας και έσταμάτα μαγνητισμένη έρ' ενός σημείου βαθυπρασίνου με κιτρινωπά γράμματα : Τὸ Δίκαιο, έφημερίς των Δικαστηρίων.

Και η νέα κόρη εκ νέου φοριότα, και την επνιγαν λυγμοί ως πρό όλίγου εκεί κάτω, ένώπιον των τοιχοκολλημένων άποράσεων και της έφαινετο ότι άνεγίνωσκεν καταβρεγμένη από δάκρυα το αύριανόν φύλλον του Δικαίου περιέγον την Δίκην του μεταλλείου της Σιέρρα-Φουέντας — Συνεδρίασις της 20 Φεβρουαρίου 1877. — και την άνάκρισιν του Εύγενίου Φερών, του δειλου προσβύτου, τραυλιζοντας και τρέμοντος πρό των έρωτήσεων των σκληρών δικαστών, οτινες συνηλίβουσι την συνείδησιν, όπως οί δάκτυλοι τον σπόγγον και μετά την άνάκρισιν — τρώμος πολύ μεγαλειότερος άκόμη — την καταδίκην του πατέρα, «την φυλάκισιν!» "Εδιάβαζεν, εδιάβαζεν όλα αυτά, και έμάντευε, και ήκουε τα σγόλια και τους σαρκασμούς εκείνων όσοι θα άνεγίνωσκον ώσαύτως εις τα γραφεία των έφημεριδών, εις τα καρενεία, πανταχού, τον άπακίσιον αυτόν αριθμόν του Δικαίου, έφημερίδος τῶν Δικαστηρίων.

"Η Δινώρα είχαν υποστή σκληρά, πνιγηρά όνειρα, όταν την εβασάνιζεν εφιάλτης, βυσιάζοντα πρός την μογηράν ταύτην πραγματικότητα. "Αλλ' εκείνα ήσαν όνειρα, νοσηρά όπτασία. Και τότε! . . .

Αίρνης εξέβαλε κραυγήν, και η πρώτη κίνησις της υπήρξε να ριφθῆ πρός την θύραν διά να τρέξη. "Εκει κάτω επί της κλίμακος, εις το έσπερινόν σκιδόφως παρετήρησε, κελυμμένη και διστάζουσαν την σκιαγραφίαν γυναικός, την όποιαν πολύ καλά εγνώριζεν.

"Η Βικτορίνα.
"Ηρχετο, η Βικτορίνα!
Τὸ πᾶν ετελείωσεν, η άπόφασις είχαν εκδοθῆ.

Και η Δινώρα, αφού ώρησε να τρέξη, εστηρίχθη επί της βάσεως του παραθύρου και εκράτει στυλωμένα τα όμματα της επάνω εις εκείνην την σκιάν, ήτις επροχώρει τόσον άργά, τόσον άργά. Της έφαινετο ότι η γηραιά υπηρέτρια εστηρίζετο επί του λιθίνου προσερσίματος διά να μη πέση.

"Οπισθεν της Βικτορίνης, η Δινώρα εζήτει τον πατέρα. Οί άνθρωποι εζήρχοντο, τὸ δικαστήριον εκενοούτο. "Επιτερονοκόπου οί ήπποι εις την γωνίαν της όδοϋ Χαρλαί, και αί άμαξαι απήγον τους θεατάς, ως εις την έξοδον από θεάτρον. Δέν ήτον εκεί. Διαιτι ο πατέρας δέν ήτον εκεί ;

Καταδικασμένος τότε ; ... "Αλλ' όχι· έλεύθερος. "Ελεύθερος, αλήθεια! Δέν ήτο άκόμη καιρός να τον αφήσουν έλεύθερον. Θα ήρχετο. Και η κόρη του πώς θα επήγγαινε να κρεμασθῆ από τον λαμόν του, και να καταφιλήσῃ με τα ζηραμένα χειλη της από τον πυρετόν το ψαρόν του γένειον, αυτήν την εξαίρετον εικόνα τιμίου άνθρώπου!

"Η γραία διέσχισεν ήδη την πλατείαν, ήρέμα, συρομένη, δι' όλου του βάρους των ετών της, και του βάρους του μυστικού της εκδάσεως της δικης, το όποιον έφερε. "Εργηρότερα! γρηγορότερα! η Δινώρα ελαχταρούσε να κραυγάζη διά μέσον του άνέμου από το έν άκρον εις το άλλο της πλατείας. "Αλλά δέν θα ήκουεν η Βικτορίνα.

— Εις έν λεπτόν, έν μόνον λεπτόν, θα είναι εδῶ.
"Η καρδια της Δινώρας ύρίστατο τας βασιάνους μυρίων νυμφών βελόνης, και ήσθάνθη εκλειπούσας τας δυνάμεις της. "Αλλ' έρχε την δύναμιν ν' ανοίξῃ την θύραν, και όρθία, εύθυθεν, άπορασιστική, να περιμείη την Βικτορίναν, της όποιας τὸ βήμα ήκούετο πλέον επί της κλίμακος, να αναβῆ και φανῆ επί του κατοφλίου.

"Αλλ' όταν την είδε να εισέλθῃ έντός του άθλιου θαλάμου του ζενοδοχείου, καταβεβλημένη, και είδε τὸ πρόσωπόν της, τὸ έγον συνήθως την κεκαυμένην χοιριάν, η όποια προξενείται από τὸ πῦρ του μαγειρείου, λευκόν ως η άσβεστος, η Δινώρα Φερών ήσθάνθη θανάσιμον ψυχος περικαλύπτον αυτήν ως παγωμένη σινδών.

Δύο λόγια μόνον ειπε!
— Αί! λοιπόν ;
"Εγνώριζεν εκ των προτέρων τί θ' απεκρίνετο η Βικτορίνα. "Η άπελαισία, η ζωώδης εκπληξίς καθίστων χαινούσαν την όψιν της πτωχής γραιάς, ήλιθίας υπό της λύπης.

Καταδικασμένος! "Η Βικτορίνα δέν είχαν όμιλήσει, και η Δινώρα τα πάντα εγνώριζε.
Κατώρθωσε να κρατηθῆ.
Με φωνήν συριγματώδη, ήτις έφαινετο έξερχομένη από τον λάρυγγα άνθρώπου πάσχοντος από κυναγγήν, ήρώτησε :

— Πόσον ;
"Η γραία δέν ετόλμα ν' αποκριθῆ, αλλ' εκάλυπτε την Δινώραν διά βλεμμάτων άρωσιωμένου κυνός. Συνήθως ίκετικώς τας έρρυτιδωμένας χείρας της, αλλά δέν εκλειεν. "Η κεφαλή της έσειετο εδῶ κι' εκεί, ως να ήτο κενή, επί των κυρτών της ώμων.

— Πόσον; επανηρώτησεν η Δινώρα, της όποιας η γραία δέν εβλεπε πλέον ειμή τῶς διά μαύρου κύκλου εστεφανωμένους οφθαλμούς επί του ώχρου της προσώπου.
"Η θεράπεινα τραυλιζουσα και μισοπνιγμένη κατώρθωσε ν' αποκριθῆ.

— Πέντε χρόνια!
"Ως εξ ένστίκτου η Δινώρα Φερών εστράφη δι' άγρίας κινήσεως πρός τὸ Δικαστήριον, όπερ εζήλειφετο όλίγον κατ' όλίγον έν τη όμίχλη της έσπέρας, και του έρριψε γοργόν και ύργιλον βλέμμα.

"Εκει μέσα, εκεί, εκεί, έρραπίσθη τὸ μέλλον του πατρός της. "Εκει μέσα εβρίσκετο άκόμη ο καταδικασθείς, συντετριμμένος υπό τὸ βάρος της άποράσεως, και η Δινώρα ήθελε να φωνάξῃ πρός τους δικαστάς του. "Ανόητοι! άνόητοι η μογηροί! Δέν ήμπορέσατε να καταλάβετε τί άνθρωπος εινε ο φτωχός αυτός άνθρωπος ;

Πέντε ετών καταδίκη! Μπα! δέν θα ήκουσε καλά η Βικτορίνα. Εινε πάρα πολύ διά τον Εύγένιον Φερών, όστις δέν εγνώριζε περί τίνος επρόκειτο εις την ύπόθεσιν αυτήν της Σιέρρα Φουέντας· πού να τὸ πίστευεν η Δινώρα, τί έμελλον να δακρυμάσουν, όταν της ώμίλησε περί αυτής κατά πρώτην φοράν. "Α! εινε παρά πολύ δι' ένα άθλιον!

— "Αχ! Κυρία, φτωχό μου κορίτσι, Δινώρα μου, έμουρμούριζεν η υπηρέτρια, δαγκάνουσα τὸ κάθυρον μανδύλι της, άν ήκουε τον εισαγγελέα . . . τί ειπεν, τί του ειπεν του Κυρίου . . . Τί κατηγορίας του εκαμαν, εκείνοι οί άνθρωποι . . . κάθε λογής. "Ηθελα να τους φωνάξω πώς λένε ψέμματα, ότι δέν εγνώριζον τον Κύριον, ότι ο Κύριος εινε άγγελος . . . "Αλλά δέν ετόλμησα . . . άλλως τε και δέν ήμπορούσα . . . ετρέμα . . . Γιατί να μην με προσκαλέσουν και μένα μάρτυρα; "Εγώ θα τους έμάθυνα τί πράγμα εινε ο Κύριος! "Εγώ θα τους τὸ έλεγα, εγώ! Γιατί να μη φροντίσουν να ζητήσουν άποδείξεις καθῶς πρέπει από καλούς άνθρώπους, σαν τον Κύριο; Οί άλλοι, ναί, ο Βερινωι, ναί, ο Παλούκης, ναί, εινε μασκαράδες! Μά ο Κύριος!

Και, με την σειράντης επήγγαινε, πρός τὸ παράθυρον, άψηφουσα διά του βλέμματος τὸ Δικαστήριον, ένῶ η Δινώρα, στροχλωμένη επί του τοίχου, επανελάμβανε, χαμένη έν πυρετώδει καταλήψει :

— Πέντε χρόνια!
"Επειτα έρώτησε μηχανικώς :
— Και οί άλλοι ;
— Ποιοί άλλοι ;
— "Ο Βερινωίν . . .
— "Εκείνος ; πέντε χρόνια! πέντε χρόνια και ο Παλούκης! όλοι, πέντε χρόνια!

— "Αχ! πατέρα μου, ειπεν η Δινώρα. "Ατιμασμένος σαν αυτούς τους άρχείους! Και τιμωρημένος ίσα μ' αυτούς. "Αχ! άθλιοι! άθλιοι!

Και υπήρχε τόση όργη έν τη τελευταία φράσει, τη ριφθείση πρός την όροσώδη έσπεριαν αύραν, τόση όργη εναντίον των δικαστών, αίτινες τίποτε δέν έμάντευσαν, δέν ήνώθησαν, δέν ανέλυσαν, όση και εναντίον των άίσχροκερδών άπαταιώνων του Εύγενίου Φερών, οτινες τον έσυραν μαζῆ των εις τον βόρβορον έν άγνεϊ πτώσει.

"Ηρχασε τραχέως τὸ χέρι της υπηρετριας, και εζεπλάγη εκείνη, συναντήσασα τὴν ενεργητικότητα παρά τη κυρία της.
— "Ελα, φτωχή μου Βικτορίνα! δέν πρόκειται τώρα να χαθῶμε! . . . πρέπει να αντισταθῶμεν! . . .
— Ναί, οί! ναί, Κυρία, ναί . . .

"Απεκρίνετο χωρίς πολύ να έννοη τί έλεγε· αλλ' ήσθάνετο μικράν άνακούφισιν, βλέπουσα ότι η Δινώρα δέν εχασε τὸ θάρρος της.
— Μία τοιαύτη άπόφασις, σαν αυτή, εινε ίσως άκυρος.
— Τὸ ελπίζω, κυρία, πολύ τὸ ελπίζω.

"Η Δινώρα είχε καταβιάσει τον πέπλον της ανεπαισθήτως, και δι' αυτού παρετήρει τὸ Δικαστήριον, ένθα ο πατήρ της καταβεβλημένος, απειρωραμένος υπό της οδύνης, εκλειεν άναμνηστικώς, ως παιδίον, έν τινι γωνία.

"Ολολυγμός διέσχισε τα στήθη της, μέγχι των χειλέων της ως κύμα πικρίας άνελθών, και ήρέμα και θλιβερώτατα, έν

τῶ μέσω της επερχομένης έσπέρας, και πρό του ημίφωτος των άστέρων, οτινες τρομοδώς εσελάγιζον ως τόσοι οφθαλμοί, η νέα κόρη διήύθνε μακρόν, τρυφερόν, περιπαθῆς φίλημα πρός εκείνον όστις εκρατείτο εκεί πέραν, — έντός των τοίχων εκείνων, — η μετεφέρετο ήδη έρ' άμάξης μακράν, πολυ μακράν, εις τα προάστεια όπου εινε η φυλακή.

Τὸ φίλημα έρρίσθη πρός τὸ κενόν. "Εγκαταλείπουσα δε τὸ παράθυρον η Δινώρα εφρικίασεν άκόμη παρατηρούσα, όρατά εσειε, μεθ' όλον τὸ σκιδόφως τὰ κιτρινωπά γράμματα: Τὸ Δίκαιο . . . Δικαστήριον!

— "Ας φύγωμεν, ας φύγωμεν γρήγορα! "Εσπευδε να εγκαταλίπη τὸ άθλιον δωμάτιον όπου είχαν ελθει να κρύψῃ τας άγωνίας της, καθῶς άλλοι — χωρίς αυτή να τὸ γνωρίζῃ — είχαν κρύψει έντός των τετριμμένων τοίχων του τας ερωτικές συντυχίας των. "Ενόμιζεν ότι εις τὸ σπητάκι της, ο προσφιλές, ο δυστυχής, ο άθώος πατέρας της θα την άνέμενε... "Εδῶκεν εις τον ήνίοχον την διεύθυνσιν της. Και ένῶ έν τη άμαξῇ έβυθίζετο εις μυρίους διαλογισμούς, και εζήτει άγκυραν σωτηρίας έντός του χάους των σκέψεών της, ήκουσε την Βικτορίναν να ψιθυρίζῃ : "Εκείνοι οί άρχεριοι! οί άρχεριοι εκείνοι! δέν εινε ο κύριος!" Και η όρανή κόρη, μεμονωμένη έν μέσω των μεγάλων Παρισίων, των όποιων τας βιολογίας μόνον θα προούκαλει αύριον τὸ όνομα Φερών, εσκέπετο πρός τίνα να διευθυνθῆ διά να ζητήσῃ την αναθεώρησιν της δικης, την επανόρθωσιν του άδικήματος· και όλίγον κατ' όλίγον, οί στοχασμοί της εστρέφοντο φυσικά πρός τὸ μόνον έν, τὸ όποιον μετά τον πατέρα της, απησχόλει την νεάνιδα.

— Γνωρίζεις πού κάθεται ο Κύριος Σαντεναί, Βικτορίνα; — "Ο πρίγγιψ; Μάλιστα, Κυρία. "Ο Κύριος με είχε στῆλει μίαν ήμέραν να πάγω ένα βιβλίο εις τὸ μέγαρον Σαντεναί. Μήπως ο πρίγγιψ ένδιαφέρεται για τον κύριον και τον έσυλλογίσθη η κυρία μου ;
— Ναί, ειπεν η Δινώρα. Θα του πᾶς ένα γράμμα αυτό τὸ βράδυ!

II

Τὰ λησμονηθέντα βιβλία του Εύγενίου Φερών είχαν άλλοτε άρκετήν φήμην, τον καιρόν καθ' ον τα κομψά εις όγδοον με τα κιτρινωπά των εξώφυλλα μυθιστορήματα, επλήθρουν τα άναγνωστήρια. Είχε τέρψει γενεάν άναγνωστών εκλιπούσαν ήδη, ως εκείνος, η επαισθητῶς ελαττωθείσαν, και μη κερδίζων πολλά ήρειετο εις μικρά εισοδήματα, πλάττων διηγήματα πλήρη δακρύων και στεναγμῶν και τρώμων διά τας ευαισθητούς· αλλ' όλίγον κατ' όλίγον ο μυθιστοριογράφος συνηθάνετο έαυτόν εγκαταλείπομενον υπό των πολλών· ο συρμός του παρήρχετο, και απέμεινε ως βαρκούλα άφειδισα εις την ακτήν, ένῶ νέα πλοία κομψά και όρημητικώτερα διαπλέοντα την θάλασσαν, ελάμβανον κατοχήν αυτής. "Ο Εύγένιος Φερών ήτο τότε εξηκοντούτης πρό τεσσαράκοντα ετών άκριβώς είχε δημοσιεύσει τας πρώτας γραμμάς του. "Επί τεσσαράκοντα ετη χειρογράφων και τόμων· επί τόμων. Και επί τέλους άνευ κέρδους άπομείνας, βλέπων σκληρώς κλειομένης πρό αυτού τας θύρας των γραφείων των έφημεριδών, αίτινες απαξιούσι τας λευκάς τρίχας όταν κανέν πρσίσιον φύλλον δάφνης δέν άναμιγνύεται με την λευκήν χιόνα των, εστοχάζετο, έν άγωνία, μίαν προίαν, πού έμελλε να κατανήσῃ.....

— "Α! εάν ήτο μόνος εις τον κόσμον, τί απλούστερον τούτου; "Αποσύρεται κανείς εις μίαν τρύπαν έξοχικήν, και ζῆ ως χωρικός, με όλίγα χρηματικά τα όποια ήδυνήθη να

θέση κατά μέρος ἐν μόχθοις ἐργαζόμενος! Ἄλλ' ἤμποραυσε νὰ καταδικάσῃ τὴν Δινόραν του εἰς τὴν μελαγχολικὴν ζωὴν τῶν ἐπαρχιῶν; Αὐτὴ ἦτο γεννημένη διὰ τὸ Παρίσι, ἡ Δινόρα· τὸσῶ θαυμασιῶς χαρίεσσα, ὅλη ἀκμὴ καὶ παρθενικὸν θέλγητρον, ῥαδινὴ καὶ ὠχρὰ, λεπτοκαμωμένη ὡς κόρη τῆς Ἀραβίας, μὲ ὀφθαλμοὺς μαύρους ὡς ἡ νύξ, μὲ τὰς πλατείας πλεξίδας τῶν ἀφθόνων μαλλιῶν τῆς, τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα τοῦ γαγάτου. Καὶ Παρισινὴ ἀπὸ κορυφῆς μέχρι δούλων, ἡ Δινόρα. Παρισινὴ σωστὴ, νοθρὰ καὶ ὀρηκτικὴ ἐν ἀντιθέσει, ὡς ἡ μητέρα τῆς, μία κρεόλη, θυγάτηρ ναυτικοῦ ἐπιθεωρητοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Εὐγένιος Φερῶ εἶχε νυμφευθῆ, μάλις συμπληρώσας τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, κύριος τότε τῆς τύχης του, καὶ ὄνειροπολῶν περιλαμπεῖς ἐπιτυχίας, ὄχι τὸσῶ δι' ἐκυτόν ὅσῳ διὰ τὴν προσφιλεῖ σύζυγόν του! Ἡ μητέρα τῆς Δινόρας ἀπέθανε λίαν πρόωρος. Ὁ Εὐγένιος ἐσιέπετο ἦδη: «Κατηνάλωσα δέκα ἔτη, τὰ καλλίτερα τῆς ζωῆς μου, θρησκῶν τὴν ἀπώλειάν τῆς!» Δι' αὐτὴν μόνον ἤλπιδε δάφνας, θεατρικὰς ἐπιτυχίας, θριαμβευτικὰς ἐσπερίδας, πυρετοῦ ἀγωνίας, καταγιγίδας ἐπενσημιῶν. Παρελθούσης ἐκείνης, ἄρῃκε νὰ μαραινῶσι αἱ προσδοκίαι του, ὡς ἄνθη στερούμενα ἀέρος. Πρὸς τί νὰ δοκιμάσῃ τοιαύτας ἀπολαύσεις ἀπὸ ἐκείνη δὲν ὑπῆρχε πλέον διὰ νὰ χειροκροτήσῃ; Δὲν ἀποβλέπει τις παρὰ εἰς χαρὰν τὴν ὁποίαν δύναται νὰ μερισθῇ μετ' ἄλλου.

Ἄμα ἐμεγάλωσεν ἡ Δινόρα, τότε μόνον ὁ ἀτυχὴς Φερῶ ἤσθάνθη ἐαυτὸν κεντώμενον καὶ ἀναζώντα ὅλην τὴν ἄλκιμον φλογερότητα τῆς προσφιλοῦς νεκρᾶς του τὴν ἐπανεύρισκεν εἰς τὴν παιδίσκην ἐκείνην, εὐγενὴ ὑπαρξίν, πλήρη πάθους καὶ οἴστρου, κατὰ τι ρομαντικὴν ἴσως, ἀλλ' ἠδύνατο ὁ παλαιὸς μυθιστοριογράφος νὰ μεμνηθῆ τὴν κόρην του, διότι ἡγάπα ὅ,τι καλλίτερον ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ: τὴν χιμαίραν; Καὶ δὲν τὴν εἶχε σημειώσει τρόπον τινὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ ρομαντικοῦ, ὅταν, μετὰ μικρὰς ἀναζητήσεως, τῆς εἶδιδε τὸ ποιητικὸν ὄνομα Δινόρα, εἰς ἀνάμνησιν ἐνὸς μυθιστορηματός του, ὅπερ ἔσχε μεγάλην ἐπιτυχίαν, καὶ ἐπεγράφετο: Δινόρα;

— Δινόρα! . . . Δινόρα! . . . Καὶ γιατί δὲν τὴν ὀνομάζεις Σουσάννα, καθὼς ἐμὲ, ἀπὸ τῆς λένε καὶ Σουσάννα;

Τοῦ ἔλεγεν ἡ γυναῖκά του ποτὲ, καὶ ὁ Φερῶ ἀπεκρίθη·

— Σουσάννα . . . Αἱ! μάλιστα, νόστιμο εἶνε, ἀλλὰ κομμάτι χωριάτικο. Ἐνῶ Δινόρα! Ἄκουσε λοιπὸν τί μουσικὴ: Δινόρα! ὀλόκληρον μέλλον θριάμβου ἀντηχεῖ! . . . Δινόρα!

Καὶ διατὶ νὰ ἐκπλαγῆ, ὅτι αὐξάνουσα ἡ Δινόρα ἐμερίζετο τὰς χιμαίρας τοῦ ὄνειροπόλου, διαβλέποντος εἰς ἓν ὄνομα, καθὼς ὁ Στέφν βλόκληρον πεπωμένον εὐτυχίας; Δὲν ἦτον ἀρκετὰ χιμαίρικὸς ὁ ἴδιος; Ἐξ ἓν εἰρηνικὴ παρακρούσει εἰς ἀπιθάνους κόσμους, ὡς οἱ ἄγριοι τῆς Ἀμερικῆς καὶ οἱ παρταί τῶν Ἰνδῶν. Ἐξήκολούθει ἐν ἡλικίᾳ πενήντην ἑτῶν μεθ' ὑπομονῆς μακρικῶς τὰς διηγήσεις τῶν τριάκοντα ἑτῶν του. Ἐπανελάμβανε καὶ ἀνεθεώρει τὰ παλαιὰ του ἱστορήματα, μὴ ζητῶν πλέον ἐξ αὐτῶν τὴν δόξαν ἐν τῷ μέλλοντι, ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον μόνον, τὴν τιμὴν τῆς ἀγωγῆς τῆς Δινόρας, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ ἀναθρέψῃ καὶ ἀναπτύξῃ ἐξόχως, ὡς ἡγεμονίδα.

Ἐφρόντιζε τὰ πάντα νὰ διδαχθῆ ἡ κόρη του, ἰχνογραφίαν, μουσικὴν, ζωγραφικὴν, καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ εἰς πάντων τὰς αἰσθήσεις ἐν πλήρει φωτὶ τὴν ἐκλεκτὴν αὐτὴν εὐφυΐαν τῆς θυγατρὸς του. Ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὴν μάθησιν καὶ τὴν καλλονὴν τῆς Δινόρας. Διέκοπτεν ἐνίοτε ἐκτενὲς μυθιστορηματικὰ παραγεμισμένον μὲ ῥόλους διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ καθήσῃ παρὰ τὸ

πλευρὸν τῆς νέας κόρης, καὶ ἡρέμα νὰ ἐπανεύρῃ εἰς τινὰ μελωδίαν τοῦ Μένδελσον, τὴν ὁποίαν ἡ θυγάτηρ του ἐξετέλει, τὰ μελαγχολικὰ ποιήματα τῶν εἴκοσι ἑτῶν του. «Ἡ φωνὴ τοῦ σπητιοῦ» ὡς ἀπεκάλει τὸ κλειδοκώμβalon τῆς Δινόρας, ἦτον ὡσαύτως ἡ φωνὴ τοῦ παρελθόντος του, ὅτε ὄνειροπόλοι νὰ γράψῃ στίχους—«ναί, στίχους, Δινόρα μου, ἔμμετρα δράματα, στίχους αἰτινὲς ἀπὸ τοῦ θεάτρου θὰ μὲ ὠδήγουν εἰς τὴν ἀκαδημίαν... καθὼς τὸσους ἄλλους. Ἄ! ὠραία ὄνειρα κατασκευάζομεν ὅταν εἴμεθα εἰκοσαετείς».

Καὶ ἀνευ θλίψεως πρὸ τῶν νεκρῶν αὐτῶν φιλοδοξημάτων ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐπέστρεφεν εἰς τὰ χειρόγραφα του καὶ ἐξήκολούθει τὰς συνήθεις ἱστορίας του: ἐπρόκειτο πάντοτε περὶ κόρης ἀρπαγήσεως, περὶ μονομαχίας, περὶ δηλητηριάσεως, περὶ τῆς ἀπαραιτήτου δολοφονίας, περὶ διαφιλονεικούμενης κληρονομίας, περὶ ψευδοῦς διαθήκης, περὶ ἀνευρεθέντος παιδίου, περὶ ἐριδος δύο μητέρων, ἐνῶ διὰ τῆς ἡμιανοῦκου θύρας ἡ συμφωνία τοῦ Μένδελσον φρίττουσα ὑπὸ τοὺς δακτύλους τῆς Δινόρας τῷ ἔφερον τὴν ἡγῶ τῶν ἐλπίδων, αἰτινὲς ἀπέστησαν, τῶν ἀσμάτων, αἴτινα ἐσδέσθησαν.

Καὶ ἦτο εὐτυχὴς ὁ γηραιὸς Φερῶ, ἐὰν ἀπρασδοκῆτως αἱ ἱστορίαι του δὲν ἤβελον φανῆ φρικωδῶς ἐπαναλαμβάνουσαι τὰ ἴδια, καὶ δὲν ἠνωχλοῦντο αἱ μικραὶ ἐφημερίδες ἀπὸ τὰς μονομαχίας, τὰς δολοφονίας καὶ τὰς τσακίς διαμοιρασθείσας κληρονομίας τῶν. Τῷ ἦρκει νὰ εἶνε ἀπλοῦς στρατιώτης τῆς φιλολογίας.

Ἐν τοσούτῳ τὸσῳ κομψῶς ἦτο διεσκευασμένη ἡ μικρὰ κατοικία των! ἡ Δινόρα ἐπέθετεν ἐδῶ, ἐκεῖ, τὴν σφραγίδα τῆς φιλοκαλίας τῆς, ἥτις περιεῖχεν οἴοντι ψήγματα πολυτελείας. Τὰ κεντήματα τῆς Δινόρας, τὰ προσφιλεῖ τῆς ἄνθη ἐφαίνοντο ὡς τὸ μεδίωμα τοῦ ἀστυκοῦ αὐτοῦ ἐνδιαιτήματος, γεμάτου ἀπὸ βιβλία καὶ χειρόγραφα, ἀλλ' ἐπισκεπτομένου ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ περικοσμουμένου, ὡς ὑπὸ μεμακρυσμένου τάπητος, ὑπὸ τῆς πρασινάδος τῶν δένδρων τῆς πλατείας, ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ οἰκία των.

Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ Εὐγένιος Φερῶ εἶδεν ἐαυτὸν ἀναγκάζομενον νὰ περιμένῃ ἔξω τῆς θύρας τῶν ἐφημερίδων. Οἱ ἐκδόται, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔγραφε, δὲν τοῦ ἀπαντοῦσαν ἐὰν ἐπήγαινε νὰ τοὺς ἐπιτύχῃ εἰς τὰς οἰκίας των, μὲ περισσοτέραν βεβαίως ὑπομονὴν τὴν μὲ τὰ ἐξήκοντα ἔτη του, παρ' ὅσον εἶχεν ὅτε ἦτο εἰκοσαετής, — ἐκείνοι δὲν ἐδέχοντο, ἢ ἐξέφευγαν διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας, ἢ ἐκάλυπτον τὴν ἀρνησίαν των ὑπὸ τοιαύτας ἀπαντήσεως: «Βραδύτερον . . . τώρα ἔχω ἓνα σωρὸ χειρόγραφα, τὰ ὁποῖα περιμένουν! Μ' ἔχουν καταπλημμυρισμένα τὰ χειρόγραφα! . . . Τὰς προσρήσεις μου εἰς τὴν θελατικὴν κόρην σας! ὅλον τὸ ἔτος μου εἶνε ἀρχαζαρισμένον ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Γιουβενέ». Νέος, αὐτὸς ὁ Γιουβενέ! Ἐκεῖνος, ὁ Φερῶ, ἦτο παλῆς! Τετραμμένος, ἀπηγορευμένος, παρελθὼν. «Φαίνεται ὅτι δὲν πωλοῦνται πλέον τέτοιαις ἱστορίαις. Καὶ ὅμως ἤξιζαν πολὺ ἐκείναις, ποῦ ἔκαμαν νὰ κινερίζουν αἱ ἀναγνώστριαί του ἄλλοτε. Ἄλλ' ἰδοῦ: — ὁ συρμός! βάλετέ τα λοιπὸν μὲ τὸν συρμόν!» Ἐπανήρχετο τότε εἰς τὴν οἰκίαν του ὑπὸ βαθυτάτου ἠθικοῦ σπαραγμοῦ κατατρυχόμενος. Παρετήρει βεβούλυτος τὰς στοιβάδας τῶν μαυρισμένων παλαιογράφων του, τὰ ὁποῖα οὐδεὶς πλέον ἐπεθύμει, καὶ τοῦ ἤρχετο τρελλῆ ἐπιθυμία νὰ τὰ καύσῃ, ὅλα. Στάχτη νὰ γίνουν. Μόνον γιὰ τὴ φωτιά ἦσαν ἄξια ἦδη.

(ἀκολουθεῖ)